

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№4 (115)
КВІТЕНЬ
2014 РОКУ**

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Дорогі брати і сестри, дорога молоде і діти!

Сердечно вітаю вас із найкращим святом на землі.

Як приємно усвідомлювати серцем цю дорогоцінну істину, яку відкрив нам Дух Святий через Слово Боже: Ісус Христос був умертвлений за гріхи наші і воскрес для оправдання нашого.

Воістину це свято виходу з рабства гріха, з духовного Єгипту, це свято перемоги правди, світла і добра, свято нового життя у Христі. «Хто у Христі, той створіння нове».

Світле Христове воскресіння зобов'язує нас усіх жити по-новому, жити за духом, за правдою, у любові. Це буде найкращий аромат, дорогоцінне миро на честь Його воскресіння.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ІСУС ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

*Щиро з любов'ю та молитвами про вас,
старший єпископ Михайло Паночко.*

ПРОТЕСТАНТСЬКІ ЛІДЕРИ З УКРАЇНИ І РОСІЇ ПОМОЛИЛИСЯ В ІЗРАЇЛІ ЗА ПРИМИРЕННЯ

9-11 квітня в Єрусалимі відбулася зустріч керівників і повноважних представників протестантських конфесій України і Росії. Ізраїль обрали як нейтральну територію, освячену пам'яттю про біблійну колісницю вселенського християнства.

15 делегатів звершили спільну молитву про дві держави, політичні відносини яких вже не перший місяць дуже непрості. Духовенство просило миру в цих країнах, порозуміння між українцями і росіянами, благословення Божого і любові між ближніми.

Старший єпископ Церкви ХВС України Михайло Паночко молився, зокрема, за збереження свободи віросповідання. Українська сторона закликала представників Російської Федерації заявити про свою офіційну позицію щодо загострення ситуації у стосунках України і Росії і визнати факти прояву агресії з боку північного сусіда щодо України, а також подання російськими ЗМІ некоректної інформації про події в Україні.

Сторони домовилися про те, щоб такі зустрічі стали регулярними із взаємними відвідами представників обох країн.

CNL-News.

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

У Великодні дні усі вітаються: «Христос воскрес! Воістину воскрес»... А що насправді означають ці слова? Ми не просто констатуємо факт воскресіння Сина Божого, Ісуса Христа, ми розуміємо, що це одна з найвеличніших подій, яка сталася на землі.

Воскресіння Ісуса було апогеєм Його життя, і це унікальне явище має неймовірне значення для всього людства!

Для багатьох воскресіння Ісуса Христа залишається лише додатковим вихідним днем, можливістю гарно попоїсти та піти до церкви... І, фактично, це все.

Але воскресіння Ісуса Христа – це не просто обряд, це подія, яка має для кожного з нас персональне значення і яка продовжує діяти протягом тисячоліть! Воскресіння Ісуса – це велика життєдайна сила для кожної людини!

У Біблії міститься особливий заклик для людей – пізнати силу воскресіння Ісуса Христа (Філіп'ян 3:10). Сила воскресіння Христа починає діяти в житті людини, яка прагне пізнати цю силу і докладає зусиль на шляху до цього пізнання!

Сила воскресіння Христа – це насамперед та сила, яка здатна звільнити будь-яку людину від зла, гріха і проклять! Скільки сьогодні хворих, скільки калік, сила-силенна людей живуть у гріхах і не можуть звільнитися від блуду, алкоголю, наркотиків... Бо тільки сила воскресіння Христа може звільнити їх! Воскреслий Ісус продемонстрував Свою перемогу над сатаною, над усім царством зла і над самою смертю!

«І вас, що мертві були в гріхах, Він оживив разом із Ним, простивши усі гріхи, роззброївши владу й начальства, сміливо їх вивів на посміховисько, перемігши їх на хресті!» (Колосян 2:13-15).

Ісус викупив нас від влади сатани, тому ворог вже не має над нами влади, якщо ми – Господні і віддали своє життя Йому. Він «визволив нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина, в Якім маємо відкуплення і прощення гріхів» (Колосян 1:13-15).

У воскресінні Ісуса – велика надія на майбутнє! Христос Своєю жертвою відновив втрачені відносини людини з Богом і тим самим дарував людині майбутнє, наповнене небесним змістом! Воскресіння Ісуса Христа – це не гарно випечений хліб, це свобода від гріха, зцілення від хвороб, звільнення від всяких проклять, радість, мир і святість у власному житті, спасіння душі та впевненість у вічності, глибокі та близькі відносини з Богом, сила, щоб жити щасливо і реалізувати своє життєве призначення!

І цієї сили потребує кожна людина. Чи діє вона у вашому житті?

ПРО ХРИСТІЯНСЬКУ КУЛЬТУРУ НА БОГОСЛУЖІННІ

Кажуть, що коли люди перестануть поводитися за правилами, вони втратять людську подобу. І цих правил, вироблених багатьма поколіннями, надзвичайно багато.

У кожного народу свої правила й традиції, зумовлені національною історією, ментальністю, політичним устроєм країни. Вони позначаються на особистісній манері поведінки.

Про віруючих людей сказано, що вони – Божий народ.

Одного разу апостол Павло у листі до одного зі своїх учнів – Тита закликав віруючих, щоб вони «у всьому прикрашали науку Спасителя нашого Бога» (Тит 2:10). Дивно, що він таке каже. Хіба вчення Христа, нашого Спасителя, має ще в чомусь потребу?

Вище апостол звертається до старших чоловіків, закликаючи, щоб вони «тверезі були, поважні, помірковані, здорові у вірі, у любові, у терпеливості»; звертається він і до старших жінок: «Щоб старі жінки в своїм стані так само були, як належить святым, не обмовниці, не віддані п'янству, навчали добра, щоб навчали жінок молодих любити своїх чоловіків, любити дітей». Далі він говорить: «Так само благай юнаків, щоб були помірковані». І насамкінець звертається до рабів: «Раби щоб корилися панам своїм, щоб догоджали, не

перечили, не крали, але виявляли всяку добру вірність, щоб у всьому вони прикрашали науку Спасителя нашого Бога».

Апостол Павло звертається до людей, які перебували в неволі і не мали жодної соціальної підтримки. І саме їм було зведено, щоб вони у всьому були прикрасою вчення Спасителя нашого Бога. У всьому!

ст. 2-3

Олег Карп'юк

Ми знаємо, що прикраси – це щось зовнішнє. Яку роль відіграють прикраси? Вони роблять красу видимою. Погодьмося: якщо дівчина гарна на вроду, струнка і водночас брудна, неохайна, – неможливо буде побачити ту гармонію і красу, яку створив Бог. Тому краса прикрашає себе і бажає себе відкрити, виявити.

Але ми тут не говоримо про зовнішню красу людини. Ми говоримо про красу Слова Божого, котре має бути явлене і відкрите. І саме наше життя (у всіх його проявах, внутрішніх і зовнішніх) має зробити цю красу видимою.

Прикраси зодягають зміст в певну форму. Нині в сучасних церквах можна почути: «У нас немає ніякої форми, наше життя і служіння – без усяких форм, бо ми не релігійні». Під цим маються на увазі якісь певні правила, традиції, устої. Є інша крайність – закрилися в батьківських переданнях, як у власній шкарлупі...

здається, це не слова хвали, які ми промовляємо. Хоча це треба робити, бо в них ми висловлюємо вдячність і пошану. Але богослужіння і поклоніння насамперед відбуваються в серці людини.

Що ж перешкоджає досягненню Божих цілей?

Апостол Павло, розмірковуючи про богослужіння, робить такий висновок: «Але все нехай буде добропристойно і статечно!» (1 Кор. 14:40.) Боже Слово завжди безапеляційне. Іншими словами, апостольське повеління тверде, бо він спирається на керівництво Божого Духа, і він каже, що все, що відбувається в домі Божему, має відбуватися добропристойно і чинно.

Слово «все» говорить, що все, що відбувається, усе, що стосується всіх аспектів нашого життя, повинно проходити добропристойно і статечно.

Слово «добропристойно» означає «відповідно до правил пристойності». Апостол Павло не раз говорить у своїх посланнях про такі, здавалося б, банальні речі – про те, що личить святим, про те, що відповідає

– «Дім Божий». «І сказав Яків до дому свого, до всіх, хто був із ним...» Коли Бог повелів Якову звершити богослужіння, той звернувся до всього свого дому. У задумі Богом передбачено саме такий план: ми повинні впливати на світ, що оточує нас.

«... Усуньте чужинних богів, які є серед вас, і очистьтеся, і змініть свою одіж. І встаньмо, і підім до Бет-Елу, і зроблю я там жертівника Богові, що відповів мені в день мого утиску, і був зо мною в дорозі, якою ходив я».

Тут проста і зрозуміла думка – неможливо бути в Божому домі без переміни свого ества.

Отож перше, про що нам треба подумати, коли ми збираємось разом, – чи тремтить наша душа, а чи ми просто звикли приходити на зібрання. Хіба Бог змінився? Та ж Він на цьому місці. Тут існує зв'язок з відкритим небом. Ми часто про це забуваємо, не думаємо і тому поводитимось невідповідно.

Але перші християни це дуже добре розуміли. Правила поведінки на богослужінні записав ще в

ПРО ХРИСТІЯНСЬКУ

Але потрібно розуміти: неможливо сприйняти зміст без форми. Можна навести таку ілюстрацію. Наберіть у склянку чистої води. Її вміст – вода. Але форма, в яку вміщена ця вода, – це посудина. І саме ця посудина призначена для того, щоб ми могли випити воду і вгамувати спрагу.

Однак якщо цей самий вміст я виллю на підлогу, то, переконаний, мало хто погодиться пити цю воду. Навіть при великій спразі. Так само, як воду з калюжі.

Отож хоча вміст однаковий, саме посудина чи форма допомагають зробити цей вміст здатним прийняти його. Неможливо або ж дуже важко сприйняти зміст без форми.

Поняття культури

Отож поміркуємо про таке важливе явище в нашому житті, як християнська культура. Знаю, дехто готовий сказати, що такого слова, як «культура», у Біблії немає. Самого слова немає, але насправді поняття культури, моралі досить давнє.

У французів поняття культури асоціюється з тим, коли люди доглядають землю. Як відомо, земля буває різна: болотиста, солончаки, необроблена земля, а є так званий, культурний шар землі – земля, в якій щось може рости. Деякі рослини ми називаємо культурними або культурами – це ті, що придатні для використання, що приносять людині видимі користь. Тобто те, що посаджене, оброблене і вирощене. Культура – це саме те, що люди вирощують, сповідують і на чому будують своє життя.

Є ще одне значення цього поняття. Корінь слова «культура» – «культ». Звичайно, під словом «культ» ми розуміємо щось недобре, скажімо сатанинський культ. Але насправді походження цього слово нейтральне.

Культ – це те чим ми займаємось в очах світу, іншими словами, ми – слуги культу, хоча нині це звучить трохи образливо, якщо не розумієш, що культ – це поклоніння перед чимось значним і великим. Це коли людина узгоджує своє життя з тим, чому вона поклоняється.

Існує поняття «рок-культура». Рок-музиканти, люди з певним мисленням схиляються перед цінностями цієї рок-культури і поведуться й одягаються певним чином, тому відрізняються зовнішнім видом і манерами. У цій культурі дуже багато поганого, сатанинського. Є також субкультури: емо, панки, готи...

А ще існує поняття «культури народів світу». Це різні культури. Від того, чому і кому поклоняються люди, залежить їх спосіб поведінки.

Суть культури полягає в тому, чому ми поклоняємось. Чим ми живемо. Культура – це насамперед певна поведінка людини, яка буде виражати те, перед чим вона схиляється.

Ми живемо вірою – а віра від Слова Божого. Ми – народ Божий. Люд власності Божої. Тому наша поведінка повинна виходити з нашого ставлення до Того, Кому ми поклоняємось. Апостол Павло назвав це так – «те, що личить святим».

Що личить святим?

То як ми обробляємо ґрунт, як культивуємо те, що личить святим?

Під словом «личить» ми розуміємо, «що так можна». Але насправді слово «личить» має корінь «лик» («лице»), тобто те, що стосується особи. Те, що личить святим – це не те, що можна, а те, що повинно бути, це стандарт. Воно або є, або його нема. Якщо людина поклоняється Богові, то все в ній буде відповідати тій Особі, тому Лику.

Ми повинні дуже серйозно, відповідально, розумно і вдумливо обробляти своє життя, свій ґрунт, щоб привести його до Божого задуму.

Про один з ґрунтів написано так: «Я проходив край поля людини лінивої та край виноградника недоумкуватого, і ось все воно позаростало терням, будьяками покрита поверхня його, камінний же мур його був поруїнований...» (Пр. 24:30-31). Тут змальована не зовсім приваблива картина.

Отож що личить святим? Іноді, коли мова заходить про якісь правила поведінки (про те, що можна, а що – ні), у деяких людей проявляється бунтарський дух. Люди не розуміють для чого про це говорити в церкві.

Можна навести такий приклад. Коли жінка зачала дитину, вона йде до лікаря, до того, що може дати добру кваліфіковану пораду. Бо її ціль – щоб народити здорове дитя. І вона охоче переноситиме обмеження, буде дотримуватись суворих дієт, багато від чого відмовить-

ся, щоб народити здорове і гарне дитя. І все це – в ім'я любові (вона любить свого чоловіка і любить своє дитя, яке ще не народилось). Близькі відносини з чоловіком зробили її матір'ю. Усі болі й страждання, які неминучі, для неї ніщо порівняно з тією радістю, яку вона очікує.

Чому ми приходимо на служіння? Мабуть, тому, що відчуваємо, що нам також потрібні рекомендації. І ми готові на певні зусилля і обмеження в житті. Іншими словами, якщо людина буде духовно розвиватися, то це їй допоможе досягнути головного, принести достойний плід перед Господом. Але, на жаль, ми не завжди готові прийняти правила цього нового життя.

У духовному житті так само. Якщо людина зустрілася з Христом, пережила Його благодать, у неї вже не виникає питань, чому ми повинні робити так чи інакше, чому ми повинні жити так, як личить святим. Вона хоче, щоб її плід перед Господом був здоровим.

Звісно, ми знаємо, чому ми поклоняємось, у Кого ми увірували. І наша віра – це не просто згода з тим, що Бог є. Це ще й підкорення Його задуму (є різниця між тим, щоб вірити в Бога, і тим, щоб вірити Богові), який відкривається людству загалом через Святе Писання і кожному зокрема через керівництво Божого Духа.

Культура богослужіння

Отож про культуру богослужіння. Іншими словами, про нашу участь або співучасть в ньому, про нашу поведінку в домі Божому. Про влаштування цього процесу, цього дійства, цього благословенного моменту зустрічі з Богом.

Сьогодні серед народу Божого поняття «богослужіння» дещо знівельовалося. Іноді складається враження, що збуваються слова пророчі про те, що ми приходимо ніби на народні зборища. Здається, люди шукають, кого б послухати, щоб розважитися.

Навіть саме поняття «зібрання» стало для нас звичним. Зібрання проходили в комуністів, комсомольців, зібрання відбуваються на підприємствах, у різних клубах. Але наша головна ціль – не провести зібрання. Ми прийшли, щоб звершити богослужіння.

Згідно з Новим Заповітом, ми знаємо, де це відбувається. Справжні поклоніння поклоняються Богові в душі та істині на всякому місці. Богослужіння – це, у першу чергу, поклоніння. Де ж звершається богослужіння? Звісно, насамперед в людському серці. Ціль того, що ми збираємось разом, – щоб у серці кожної людини звершилося істинне поклоніння.

Ось чому поклоніння – це не музика, як нам іноді

християнському світогляду та культурі поклоніння.

Отож добропристойно – це відповідно до правил пристойності, відповідно до місця і до часу. Багато разів апостол говорить про те, що поводитися треба так, як належить святим.

А чинність, статечність – це те, що відповідає визначеному порядку.

Є пристойність і є встановлений порядок. Тобто є форма і є зміст. Треба, щоб форма не затуляла зміст, але щоб зміст можна було сприйняти, його треба зодягти в певну форму поведінки поклоніння перед Богом.

Тому форма важлива, щоб сприйняти зміст. І весь порядок богослужіння створюється для того, щоб всередині, в серці, у душі відбулося поклоніння Богові. Якщо в церкві, нівелюється чин богослужіння, добропристойність і порядок, люди не зможуть посправжньому поклонитися Богові.

У Старому Заповіті сказано, що, дивлячись на священників чи на левитів, які робили щось неправильно, люди, відверталися від приношення Господу. Бо ті порушували порядок. А порушуючи порядок, вони перешкождали людині поклонятися Господу.

І тут також повинен бути врахований ще один принцип. У тому ж посланні написано: «Не робіть спокуси юдеям та гелленам, та Церкві Божій, як догоджує їй я всім у всьому, не шукаючи в тому пожитку свого, але пожитку для багатьох, щоб спаслися вони» (1 Кор. 10:32).

Тут ми бачимо два принципи для християн щодо культури богослужіння.

Перший принцип: усе повинно бути благопристойно і чинно.

Другий принцип: не робити спокуси нікому. Ні словами, ні вчинками.

Одного разу праотець Ізраїлю Яків відкрито почав служити Господу, приносячи Йому жертви, схиляючись перед Ним. У Книзі Буття записане звернення Якова (правило) до його сім'ї. Тут закладено дивовижний принцип: «І сказав Бог до Якова: Уставай, вийди до Бет-Елу, і там осядеш, і зроби там жертівника Богові, що явився тобі, як ти втівав був перед Ісавом, братом своїм» (Бут. 35:2-3).

Звернімо увагу, що Бет-Ел був тим місцем, де одного разу Бог відкрив небо, де одного разу явилась Божя присутність. І тоді Яків ясно усвідомив, що існує зв'язок між небом і землею.

Бог звелів йому піти в Бет-Ел, оселитися там і збудувати жертвник Господу. Бет-Ел так і перекладається

другому столітті Іринеєм, який був учнем апостола Івана.

Хтось каже, мовляв, яка різниця, як проводити богослужіння, адже в Біблії про це ніде не сказано. І це справді так. Але ми знаємо, що Біблія не впала з неба, її не знайшли десь під каменем. Проте знайшлися в Церкві люди, ведені Божим Духом, які багато років підряд в молитвах вирішували, які книги повинні ввійти в канон Нового Заповіту. Це не було щось таке, що з'явилося раптово і саме в такому порядку. Це зробили люди Божі. Причому це були не апостоли. Це сформувалося остаточно аж у четвертому столітті. І коли був утворений канон, то вже, мабуть, не було потреби вводити якісь правила поведінки на богослужіннях. Тому що ці люди передавали з уст в уста, як все мало відбуватися. Мова не йде про форму – як співати, грати, мова про сам дух богослужіння, про те, як це все має відбуватися.

Написано: «Пильнуй за ногою своєю, як до Божого дому йдеш, бо прийти, щоб послухати, це краще за жертву безгладких, бо не знають нічого вони, окрім чинення зла!» (Екл. 4:17). І якщо богослужіння не відбудеться насамперед у серці, то не буде благословення й на церкві. Ось що страшно. Через це ми немічні, хворі і помираємо, через це опиняємось в великих проблемах,

«Пильнуй за ногою твоєю, коли йдеш в дім Божий». Будь готовим, перш ніж принесеш жертву, вислухати, як і з яким серцем треба приходити, бо коли не будеш цього знати, будеш робити неправильно.

На жаль, далеко не всі розуміють, що на грішній землі богослужіння – єдине місце, де ми можемо заховатися від аморального бруду, від життєвих бур і незгод.

Це подоба неба на землі. Коли ми в домі Божому разом стоїмо перед Богом, невидимі сили служать разом з нами. Ми прийшли в дім Божий, де Сам Господь перебуває невидимо. А ми чомусь іноді про це забуваємо і йдемо за звичкою. Тому наша поведінка і наша підготовка повинні відповідати Його величчю і Його святості.

Ми приходимо в дім Божий, щоб з'єднатися з Ним, відкинувши інших богів, очистившись дією Слова Божого і Духом Божим, перемінивши одіж і спосіб думок.

Богослужіння – це те місце, де присутній Сам Господь. А чи може Його там не бути? Ми звикли застоювати вірш: «Де двоє чи троє зібрані в ім'я Мое, там Я посеред вас» щодо богослужіння і Церкви, хоча цей вірш більше стосується молитви згоди. Але не завжди люди збираються в ім'я Господа навіть у домі молитви. Можна спостерігати, як поведяться молодь, діти, якими неуважними часом буваємо ми, як ми молимося.

То як треба приходити в дім Божий, щоб тут була явлена слава Господня?

«А я в ласці великій Твоїй до дому Твого ввійду, до храму святого Твого вклонюся в страху Твоєм» (Пс. 5:8). Він шанував живого Бога, але він вшановував і місце, де Бог Себе відкривав. Він приходив на це місце з певним відчуттям. Тож як нам приходити в дім Божий? Ось чого навчає стародавній письменник, учень апостола єпископ Іринеї.

Готуймося до богослужіння і входимо в дім Божий з радістю

Це певний стан людини. Ми часто цитуємо вірш, коли цар Давид сказав: «Я зрадів, коли сказали: ходімо до дому Господнього». Але чи ми самі завжди відчуваємо цю радість, коли приходимо на зібрання. У нашому житті багато суєти. Навіть богослужіння стало звичною частиною наших буднів. Якщо наша душа не готова і не готується до цього моменту, – ми просто виконаємо ритуал.

Ми повинні очікувати богослужіння з радістю, тоді в цьому очікуванні здійсняться наші бажання. Бо в цьому Божий замисел – щоб ми цьому повірили, і тоді це станеться. Буде явлена слава Божя, але нам треба приготувати своє серце. Треба створити у своїй сім'ї атмосферу урочистості, свята. Налаштувати дітей на те, що ми сьогодні йдемо в дім Божий.

Уявіть, як може змінитися в житті все, якщо впродовж тижня готувати себе і своїх дітей до того, що ми підемо в дім Божий.

Служитель Володимир Бричка якось розповів, як

звечора в суботу вся його багатодітна сім'я готувалась до ранкового недільного служіння, щоб вранці якомога менше було суєти, щоб можна було швиденько привести себе до порядку, одягнутися в заздалегіть приготувану одіж і з гарним настроєм вирушити в церкву на богослужіння. Але раптом він виявив, що десь ділася одна його шкарпетка. Пошуки не дали результатів. Він до жінки, до дітей: хто взяв? Ніхто не брав. Почав втрачати терпець, голос ставав дедалі гучнішим... Але раптом брат отямився: та ж мені зараз проповідувати, розповідати про християнську любов, смирення, покору. Та хай та шкарпетка пропаде, а мир я не втрачу. Знімає другу шкарпетку, на босу ногу взувається, і всі разом рушають на служіння.

Спаситель обіцяв потішити нас в скорботі: «Прийдіть до Мене, всі струджені і обтяжені, і Я заспокою вас». Приймемо цю обітницю, і тоді наша радість буде досконала. І богослужіння не будуть сухою лекцією, а стануть співучастю в чомусь великому і відповідному

або іншої команди вимірюється силою кожного гравця зокрема. Утім, цей же принцип стосується і церкви. Сильна, гаряча, посвячена церква не може стати такою зусиллями маленької групи служителів. Кожний член церкви повинен бути сильним віруючим, посвяченим християнином і активним виконавцем волі Божої.

Отож тренер тієї команди одного разу прийняв рішення: слабкий хлопець не буде брати участь в основному складі на змаганнях, тому що це занадто ризиковано. Але за кілька днів до гри цей хлопчина прийшов до тренера, і сказав: «Я знаю, що ви виключили мене, але не могли б ви мене знову взяти в гру?».

Завжди неприємно говорити з людиною про його недоліки. Тренер запитав хлопця: «Чи ти знаєш, з яких причин я вивів тебе з основного складу?».

Той знав. Тоді тренер запитав: «Тоді з якого дива я мав би тебе взяти назад?».

Хлопець відповів дуже невизначно: «Я не можу зараз нічого вам пояснити, але дуже прошу взяти мене, і все».

КУЛЬТУРУ НА БОГОСЛУЖІННІ

Його святості. Ми забуваємо, що нам треба йти до Нього, а не в те місце, де ми можемо зустрітись з друзями і поділитися новинами.

Входимо в дім Божий зі смиренням і благоговінням, щоб вийти оправданим

Шукаймо цього особливого стану душі. Адже ми приходимо ще й для того, щоб зцілитися душею, усвідомити свою потребу в Бозі. Митник навіть голови вести в храмі не смів, а ми іноді входимо, як хазяї. Сліпий Вартимей просив: «Боже, помилуй мене». А для нас це слово звучить як «прости». На грецькій це звучить як «Куріос єлейсен», «Господи, намасти мене елеєм». Єлеєм намащували, щоб отримати силу від Господа, помазати царя на служіння, помастити рани для зцілення, підняти дух у людини.

Як важливо проголошувати, входячи в дім Божий: «Господи, будь милостивий до мене. Ти потрібний мені як Лікар моєї душі, як Звершитель мого спасіння». Чому ми іноді не отримуємо від Господа того, про що ми просимо? Бо не маємо того смирення.

Як ми поводитимось, коли ми приходимо до якогось чиновника чи високопосадовця на аудієнцію? Якими є наші манери? Ми обмірковуємо кожне слово, кожний наш рух. А як ми поводитимось на аудієнції в Бога? Іноді під час молитви руки в кишені або схрещені на грудях. Ніби не ми просимо, а нас. Схиляючись на коліна, чомусь схиляємо лише одне, бо так зручніше...

Коли приходиш в дім Божий, думай про те, що Сам Господь і ангели дивляться на тебе. Май страх Божий.

Іноді складається враження, що богослужіння носить якийсь театралізований характер. Ось прийшли глядачі, шум у залі, усі розмовляють, обговорюють якісь питання: і життєві, і благодетиві. А потім ніби відкрилася завіса, і ми раптом включилися в дійство.

Деякі люди кажуть: а чого я маю лицемірити? Я такий, який є. Богослужіння – це те місце, коли ми досягаємо найбільшої концентрації. Сьогодні ми до багатьох речей поблажливі, але пам'ятаймо, що Господь дивиться на нас.

В Ізраїлі був такий пророк – Ісаїя. Він виступав як обвинувачувач грішників від лица Бога. Бог вибрав його як представника Небесного Судді. Його поважали вельможі і царі. Але коли він потрапив в Божу присутність, він впав ниць і промовив: «Горе мені». Він побачив себе і Божу святість та велич.

Якось мені довелося прочитати історію про дуже цікаву людину, служителя Божого. До того, як присвятити своє життя пасторському служінню, він був тренером юнацької бейсбольної команди. Як і в будь-якій іншій, у його команді не всі гравці були однаково сильними. Так само, як у кожному класі є відмінники й двієчники, у кожній групі – активні й пасивні люди, у тій бейсбольній команді був хлопець, котрий не відрізнявся спортивними талантами. Він постійно поступався позиціями, пропускав м'ячі, повільно бігав. Дуже часто саме через нього команда отримувала погані результати, хоча всі інші гравці були досить сильними.

У командних видах спорту критично важливо, щоб кожний учасник був на доброму рівні. Сила тої

Змагання повинні були відбутися буквально через день, але тренер сказав, що йому потрібно подумати. Однак для себе він це питання вже вирішив. Хлопець запевняв, що коли його візьмуть у команду, він буде грати дуже добре. Тренер все ж розумів, що неможливо ризикувати всією командою тільки для того, щоб дати комусь, дуже безперспективному, ще один шанс. Він ліг спати, а коли прокинувся вранці, то знову подумав, що хлопчик не змінився за одну ніч і якщо випустити його в основному складі, то грати він буде так само, як і раніше. Але щось змінилося в серці тренера, і, на свій страх і ризик, він вирішив випустити хлопця на поле. Хлопцеві він сказав:

– Гаразд, я тобі дозволяю грати. Але пам'ятай, що ми граємо командою, і якщо ти будеш грати погано, то вся команда буде мати погані результати.

Тренер розумів, що це відповідальні змагання, це не той момент, коли ціною цілої команди потрібно зробити добре одному, ризикуючи у підсумку добром для всієї команди. Він розумів, що стратегічно це неправильне рішення, але в серці мав упевненість, що хлопчика треба випускати на поле.

Коли почалася гра, тренер не міг повірити в те, що відбувалося на полі. Найшвидшим, найточнішим і найспритнішим гравцем був саме той хлопець. Він грав, як ніхто інший. Він грав найкраще за всіх найкращих гравців цієї команди. Тренер, як і всі інші, був просто шокований побаченим. Команда з великим відривом виграла цей бейсбольний матч. Трибуни ревіли від захвату.

Після гри тренер запитав хлопчика, як же йому це вдалося. Хлопчик, у свою чергу, запитав тренера, чи пам'ятає той його батька. Звичайно, тренер пам'ятав. Цей чоловік періодично приходив на змагання з бейсболу, коли грав його син. Тренер знав всіх батьків своїх підопічних. Батько хлопчика отримував пенсію з інвалідності, тому що був сліпим. Але він приходив на змагання сина, щоб тільки слухати, як іде гра. Хлопчик сказав, що чотири дні тому Господь забрав його батька. Тренер став висловлювати слова співчуття, але хлопець його перервав: «Мій тато вже на небесах. І сьогоднішня гра була першою, коли він міг бачити, як я граю! Він дивився з небес, і я грав для нього!».

На жаль, не в усіх є одкровення про те, що Господь бачить їх: «Бо очі Господні дивляться по всій землі, щоб зміцнити тих, у кого все їхнє серце до Нього» (2 Хр. 6:9).

Коли ми усвідомимо, що на нас дивиться Небесний Отець, Котрий за нас переживає і завжди готовий підтримати, ми стаємо іншими. По-іншому молимося, по-іншому оцінюємо свої стосунки з Богом. На жаль, сьогодні для багатьох молитва перетворилася на якийсь ритуал. Або ж люди часто моляться тільки заради того, щоб одержувати відповіді на свої прохання. Під час молитви людина може бути сконцентрована лише на вирішенні своїх проблем, на потребі зцілення, на зміні якись обставин тощо.

Багато людей переймають форми і методи молитов з різного роду книг. Вони стають фахівцями в тому, як відкривати небеса, як клопотати, як провадити духовну війну. У принципі, це не погано, але ми повинні зрозуміти, що споконвічно молитва не мала на меті лише збагатити тих, хто молиться.

Іноді під час прославлення можна побачити зі сцени,

як одні люди моляться й співають від усього серця, інші просто стоять і роздивляються в різні боки, а ще хтось відправляє sms, хтось жує жуйку чи ділиться враженнями зі своїми знайомими ліворуч чи праворуч.

А Господь у цей час дивиться не зі сцени, Він дивиться з небес прямо в кожне серце. Він знає наші думки, перш ніж ми їх самі збагнули. І всі наші молитви ще перед тим, як вони з'явилися на наших устах, Йому вже відомі. Звісно, у Бога є терпіння слухати всі наші «дай, дай, дай!», але Він шукає спілкування.

Написано, що Господь ходить поміж семи золотих світильників, котрі є Його церквами, і Він оглядає їх. «Ось Я зі світильником огляну Єрусалим»... Коли ми це усвідомимо, багато що буде змінюватися в нашому житті.

Іншими словами, готуймось до богослужіння. Бог завжди присутній в богослужінні, Він знає все, читає наші думки і все, що ми говорили. Наша справжня сутність виражається у формі. Усе наше життя має бути прикрасою того, що ми маємо.

Входячи в дім Божий, молимося

У багатьох громадах зберігся такий звичай, але в багатьох він вже втрачений. Молимося, входячи на богослужіння. Відкріймо уста перед Богом. Ми більше готові називати себе дітьми Божими, ніж рабами Божими. Раб – це певна відповідальність і залежність. Чи приходимо ми з такою молитовою: «Господи, що звелиш мені зробити?»... «Пильнуй за ногою своєю, як до Божого дому йдеш, бо прийти, щоб послухати, це краще за жертву безглуздох, бо не знають нічого вони, окрім чинення зла! Не квапся своїми устами, і серце твоє нехай не поспішає казати слова перед Божим лицем, Бог бо на небі, а ти на землі, тому то нехай нечисленними будуть слова твої!» (Екл. 4:17).

Чи багато з нас слідує цьому правилу? Колись люди розуміли, що ту молитву чує Бог, котра дійшла до твоєї свідомості. Буває, людина молиться і сама не знає, про що говорить. Треба розуміти, що лише та молитва дійде до Бога, яка дійшла до тебе. І не вживаймо ім'я Боже надаремно. Заходьмо в дім молитви тихо і благоговійно.

Ніколи не залишаймо богослужіння без потреби

Якщо це вкрай необхідно зробити, потім обов'язково підійдімо до служителя і пояснімо, чому ми це зробили. До свого місця в дім молитви (бо у нас всіх є свої місця) підходьмо спокійно і благоговійно; а якщо місце вже зайняте, не ганяймо з нього людину. Насправді ми всі це знаємо, але так не робимо, а Бог у суєтне життя не приходять.

Не запізнюймося на служіння

Якщо ми з якоїсь причини, все-таки, спізнилися, будьмо коректними, не заважаймо молитися іншим. Якщо ми зайшли, коли читається Євангеліє або ж звучить проповідь Слова Божого чи молитва, зачекаймо біля дверей до моменту, коли можна пройти в зал.

Скільки разів можна побачити таку картину: церква молиться, а ті, кому треба вийти, – бігом за двері. І це в час, коли відкривається небо...

Пам'ятаймо: навіть одна людина може принести руйнування молитві (горе тому, хто спокусить). Церква стала на молитву, а один взяв і вийшов – йому терміново треба зателефонувати. Ми перестаємо усвідомлювати реальність Бога.

Не обговорюймо на служінні суєтні справи

Іноді ми поводитимось з братами і сестрами так, наче зустрілися після довгої розлуки. Не обговорюймо в служінні свої суєтні справи. Усі ми цим грішимо. Але це не те місце і не той час. Місце для цього – за дверима. А тут – місце благоговійного поклоніння. Не піддаваймось спокусі розмовляти багато і про непотрібне. Це не настільки важливе, як те, для чого ти прийшов.

Будьмо благоговійні в молитві

Під час звершення молитви треба звертати увагу, як саме вона звершається. На молитві ми стоїмо або ж схиляємо коліна. У разі недуги або крайньої втоми можна сісти або постояти якщо нелегко схилити коліна. Не оглядаймось навколо під час молитви. Святим личить славити Господа.

Навмиємо виливати з усього свого серця слова подяки і хвали. І тоді відбудеться щось особливе, дух і серце відкриються перед Всевишнім. Якщо ми проголосимо слова хвали і подяки лише устами, а не серцем, така хвала не потрібна Богові.

У церкві доречно говорити: «Амінь» під час богослужіння і проповіді. Доречно промовляти: «Слава Тобі, Господи», «Алілуя», «хвала». Можливо, комусь треба подолати якийсь страх чи комплекс, щоб усвідомлено промовити: «Слава Тобі, Господи, алілуйя!». Це говорить не для того, щоб догодити пастору, щоб йому легше проповідувалось. Якщо ваше: «Слава Тобі, Господи» – це як відповідь на пропозицію служителя, то це форма без змісту.

Щоб появився зміст, треба мати форму. Щоб напиться води, треба під кран підставити склянку.

Тому й сказано: «Відкрий уста – і Я наповню їх». А ми часом кажемо: «Господи, Ти наповни мої уста, а тоді я буду Тебе славити». Пододаймо в собі це внутрішнє хвилювання і почнімо славити Господа. Дозволюмо Духу Божому діяти в нас.

У домі Божому пильнуймо за дітьми

Це питання стосується багатьох батьків. Чомусь ми не розуміємо, що в домі Божому треба пильнувати дітей. Вчити, щоб вони не галасували, щоб знали, як поводитися на зібранні.

Треба привчати дітей до молитви. Коли ми благословляємо дітей на новий навчальний рік у загальноосвітній чи недільній школі, ми молимося за них, вони виходять на середину. Це корисна і потрібна молитва. Але засмучує, коли самі діти в цей час не моляться, стоять з понурими лицами і нічого не розуміють. Дітей не привчили до молитви, тому вони так стоять. А хто відповідає

за це? Вчителі недільної школи? Пастор? Ні, батьки.

Хто відповідає за освіту дитини? Це важливо знати. Бо всі ми, батьки, відповідаємо за освіту дитини. Яким чином? Адже їх навчають вчителі. Але якщо дитина приходить додому і не робить уроків, хто відповідає за це? Вчителі? Ні, батьки. Якщо син не вивчить уроки, що з ним станеться? Йому поставлять двійку раз, другий. Далі скажуть не дуже приємні речі, можуть навіть вигнати зі школи.

Але чому тоді ми не навчаємо своїх дітей найголовнішому – шляху спасіння? Написано: «Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї» (Пр. 22:6). А ми чомусь цим не займаємось.

Написано також: «А оце заповідь, постанови та закони, що наказав Господь, Бог ваш, щоб навчити вас виконувати їх у Краї, що ви переходите туди посісти його, щоб ти боявся Господа, Бога свого, щоб пильнувати всіх постанов Його та заповідей Його, що я наказую тобі, ти й син твій, та син твого сина по всі дні життя твого, і щоб були довгі твої дні. І слухай, Ізраїлю, і пильнуй виконувати це, щоб було добре тобі, і щоб ви сильно розмножились, як прирік був Господь, Бог батьків твоїх, дати Край, що тече молоком та медом. Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш Господь один!» (Повт. Зак. 6:1-4).

Далі в сьомому вірші наголошено: навчай, настановляй дітей своїх. Однак коли справа стосується навчання Слова Божого, батьки чомусь знімають з себе відповідальність і дають дітям право вибору.

«І любі Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю! І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчись цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш. І прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми. І напишеш їх на бічних одвірках дому свого та на брамах своїх» (Повт. Зак. 6:5-9).

Навчай, пильнуй, щоб вони виконували, а не просто розповідай. На жаль, так багато батьків пережили розчарування через своїх дітей.

Одна добра сестра свідкувала, що колись не мала правильного розуміння щодо сина. До 12 років він хотів ходити з нею до церкви, а потім перестав хотіти. То що, я буду його змушувати? Він вже великий, сам вибирає.

Це кричуща помилка! А якби цей хлопчик сказав: «Мамо, я більше не хочу ходити в школу». Що б вона йому відповіла? Та хай не ходить. Йому вже 12 років, він цілком дорослий. Ні, ви ж так не скажете. Ви примусите його закінчити школу. То чому для нас загальноосвітня чи музична школа головніша, ніж духовна? Це ті самі правила добросовісності і чинності, яким треба навчити і себе, і своїх дітей.

Якщо дитина розплачеться під час зібрання, із нею треба одразу ж вийти.

Недопустимо дозволяти дитині їсти в домі Божому. Це привчає її до недобрих речей. Якщо дитя голодне – заведіть його в їдальню, а тут їсти не можна.

Не дозволяймо дитині сидіти під час молитви. Навіть якщо вона не розуміє молитви, вона повинна послушатися. Ми відповідальні за своїх дітей. Треба забрати в них телефони – і, до речі, не забути виключити свої.

Щоб не порушувався порядок в домі Божому, батьки повинні сідати разом зі своїми дітьми. Буває, що підлітків садять наперед, щоб вони разом могли слухати Слово Боже. Не можна, щоб діти сідали ззаду і там теревенили. Про це ми зобов'язані говорити і цього навчати.

Не осуджуймо недоліки інших, але вміймо побачити свої

На жаль, іноді ми не усвідомлюємо святості того дійства, яке відбувається в домі Божому. Деколи ми забуваємо, перед Ким стоїмо. Ми не усвідомлюємо того, що зміст має перебувати в якійсь формі, щоб було зрозуміло. І ця форма – це наше благоговіння, наша поведінка. Бо саме це дає можливість Божому Духу благословити всіх тих, хто в серці вершить богослужіння.

Ось такими правилами керувалися під час богослужіння учні апостолів. Блаженний Іринеї Ілльонський навчав: «Перш ніж обожнитись, треба олюднитись». Тому стараймося завжди бути людьми, створеними за Божою подобою.

ЧАС ВИПРОБУВАННЯ ВІРИ, ЧАС ВБЛАГАТИ ГОСПОДА!

У ці надзвичайно напружені дні, коли Україна стоїть на межі братовбивчої війни, згадалися події, коли учні запитали Ісуса Христа про те, яка ознака Його приходу.

«Коли ж Він сидів на Оливній горі, підійшли Його учні до Нього самотньо й спитали: Скажи нам, коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінця віку? Ісус же промовив у відповідь їм: Стережіться, щоб вас хто не звів! Бо багато хто прийде в ім'я Моє, кажучи: Я Христос. І зведуть багатьох. Ви ж про війни почуєте і про військові чутки, глядіть, не лякайтеся, бо статися належить тому...» (Мт. 24:3-6).

Сьогодні ми не тільки чуємо про війни, а й бачимо – війна стукає в наші двері. Здавалося, вже пройшов злам у суспільстві, прийшло певне полегшення, думалося, буде нарешті мир і спокій, але ж ні – знову пошукала чорна хмара з північного сходу.

Проминули три зимові місяці напруги, протистояння на Майдані в Києві. Ми дякували Богові за милість, за те, що не буде вже насильства й крові... Але коли настав

перший день весни, Україні офіційно оголошена війна...

Руки й ноги стали «ватяними». І не від фізичного страху, а від неочікуваності підступного й підлого удару... Сталося те, про що навіть і не подумав би ніколи. У Росії піднімали руку за війсьну інтервенцію України, і вісім кремлівських депутатів, які родом з України, проголосували одногласно.

Невже така сліпа необізнаність? Не думаю. Хоч, на превеликий жаль, багато людей у світі називають біле чорним і навпаки. Певно, більшість жителів Росії перебувають саме в такому летаргічному сні, одурманені брехнею провладних ЗМІ. Я розмовляв зі своїм дядьком, який переїхав жити в Курську область Росії, і він так протяжно каже: «Не-е-е, Україна без Росії пропаде...»

Слухаючи його, я розумію, що немає сенсу йому щось доводити. Він просто осліп і оглух. Але ж ми, дякуючи Богу, зрячі. І як нам бути? І на цей випадок Слово Боже промовляє так: «Тому-то опущені руки й коліна знеможено випростуйте!» (Євр. 12:12).

«Отож, браття, довготерпіть аж до приходу Господа! Ось чекає рільник дорогішого плоду землі, довготерпить за нього, аж поки одержить дощ ранній та пізній. Дов-

готерпіть же й ви, зміцніть серця ваші, бо наблизився прихід Господній!» (Як. 5:7).

Отже, потрібно зміцнити серце у вірі й надії Господу. Бо Він опікується нами. Щоб не було ніяких сумнівів, непорозуміння, нарікань, невірства, хитання, невизначеності, розслабленості. «Господи, доки? Доки Україна буде страждати? Вже стільки віків!». А чим Україна краща від інших? Не така грішна? А це Господь попустив, щоб ми стали горливими за Богом, а не за земними речами.

Євреї – вибраний Божий народ, ніхто з них і гадки не мав, що може статися так, що вони будуть розсіяні по всьому лицю землі і що Божий храм буде зруйнований. Вони хвалилися тим, що вони сини Авраама, а Авраам був другом Бога. І вважали, що в них автоматично все повинно бути добре.

Авраам – друг Богу, а ти, дорогий брате? Дружимо зі світом, заграємо з гріхом і заспокоюємо своє сумління, що ми хоч і недосконалі, але все ж такі діти Божі... «Тому-то опущені руки й коліна знеможено випростуйте і чиніть прості стежки ногами вашим, щоб кульгаве не збочило, але краще виправилось. Пильнуйте про мир зо всіма і про святість, без якої ніхто не побачить Господа. Дивіться, щоб хто не зостався без

Божої благодаті, щоб не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою, і щоб багато хто не опоганився тим. Щоб не був хто блудник чи безбожник, немов той Ісав, що своє первородство віддав за поживу саму» (Євр. 12:16).

Нині Господь вимагає від нас саме пильнувати (але не так, щоб не спати й молитися голосно, аби інші почули), а насамперед пильнувати про мир і святість. Де пильнувати? У своєму серці, щоб мати здатність бути примирителем для інших людей.

Обставини справді катастрофічні, але саме через це Бог являє милість, даючи кожному час для покаяння, для примирення. Це час освячення, час шукати Господа. Сьогодні потрібно зміцнитися у своїй вірі й надії на Господа: «Тож не відкидайте відваги своєї, бо має велику нагороду вона. Бо вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити й прийняти обітницю. Бо ще мало, дуже мало, і Той, хто має прийти, прийде й баритись не буде! А праведний житиме вірою. І Коли захитається він, то душа Моя його не вподобає. Ми ж не з тих, хто хитається на загибель, але віруємо на спасіння душі» (Євр. 10:35-39).

Нині час випробування нашої віри. Саме на практиці необхідно показати нині нашу віру і нашу праведність. І як запалений свічник не ставлять під ліжку, так само й нам сьогодні не варто ховатися, а навпаки: варто підняти голос молитви, воання і благання до Господа милості. І іншим сміливо говорити, що є вихід, є порятунок. Що Україну може порятувати Господь Ісус Христос.

Увесь світ дивиться нині на Україну. Чомусь Господь по-особливому передбачив

Україну в плані проповіді Євангелія саме в цей останній час. Певно, що ворог це так само розуміє, і тому кидає нові орди темних сил, щоб голос Євангелія не звучав. Та для Євангелія нема кайданів. І у в'язниці апостоли співали й прославляли Господа. А ворог хоче братовбивчої війни, він прагне крові, щоб люди померли у взаємних прокльонах, образах, ненависті, не покалялися, не примирилися з Богом і навіки загинули...

Нехай не здійсниться ворожі плани, нехай буде явлена перемога Господа в житті усіх жителів України. І як тут не згадати Давида, коли в його житті настав момент, що навіть його найближчі друзі хотіли його побити камінням. Це й не дивно, що цього міста, де вони проживали, було спалено, усі жінки й діти забрані в полон. Чоловіки плакали, аж доки не стало сліз, а потім хотіли вбити Давида як винуватця усього цього зла. Як тут руки й ноги не затремтять?

Але написано, що Давид утішився Господом: «І було Давидові дуже гірко, бо народ говорив, щоб його вкаменувати, бо засмутилася душа всього народу, кожен обурився за синів своїх та за дочок своїх. Та Давид зміцнів Господом, Богом, своїм. І сказав Давид до священника Евіяра, Ахімелехового сина: Принеси до мене ефода!» (1 Сам. 30:6-7). Давид звернувся до Бога, час шукати близькості з Ним у постах і молитвах. Час турбувати небо. Усією Церквою Христовою. І в Україні, і в Америці...

Душа горда не матиме спокою, буде згромаджувати до себе народи й захоплювати нові племена й території (Авакум. 2:3-5), а праведний житиме вірою своєю.

Геннадій Андросов.

ПОДВИГ ІСУСА

«Будьте до мене подібні, браття, і дивіться на тих, хто поводить так, як маєте ви за взір нас. Багато бо хто, що про них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поведуться, як вороги хреста Христового, їхній кінець — то загибель, шлунок — їхній бог, а слава — в їхньому соромі... Вони думають тільки про земне! Життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа, Який переминить тіло нашого пониження, щоб стало подібне до славного тіла Його, силою, якою Він може і все підкорити Собі» (Фил. 3:17-21).

Подвиг Ісуса Христа настільки великий, що може бути вимірний лише з позиції вічності і самою вічністю. Христос і помер на Голгофському хресті для того, щоб дати нам вічне життя.

Це найголовніша обітниця, яку Бог дає нам в Ісусі. Є й інші великі обітниця, але ця стоїть в центрі. Він помер за наші гріхи і воскрес для нашого виправдання. І той, хто дякує Йому за цю вічність, вже має радість.

В Євангелію написано, що Ісус Христос «жертвопринишенням одним вдосконалив... тих, хто освячується» (Євр. 10:14). Ви вірите в це? Вірите в те, що ви — святий народ? Не тому, що ви добрі, а тому, що кров'ю Ісуса Христа помазані одвірки вашого серця.

Це не означає, що нам не потрібно освячуватися, але Ісус в очах Божих зробив досконалими тих, хто йде не за своїми думками й бажаннями, а за Ним. Тих, хто — немичний, слабкий, незначущий — вибрав Ісуса своєю єдиною метою. І такі в очах Божих — досконалі. Тому що вони одягнуті в Його одяг, білу одяг, заради котрої Його ризи були запламовані кров'ю.

Подивись на свої труднощі і скажи: «Я надіюся на Тебе. Мені досить Твоєї благодаті. Я повинен був померти, а Ти помер за мене. Усе тьмяніє перед цим. І я став на Твою дорогу правди».

Написано: «Праведність оберігає невинного на дорозі його, а безбожність погублює грішника». Що може з цим

зрівнятися? І ця надія нас ніколи не осоромить.

Господь знає, у чому ми маємо надію, чого ми повинні навчитися, щоб зробити новий крок назустріч Небесному Єрусалиму.

Мені інколи тяжко дивитися на себе. Тоді я дивлюся на небо і кажу: «Ти за мене помер. Могло бути значно гірше, я заслуговував на це. Але Ти за мене помер, і у Твоїх очах, завдяки Твоїй крові, я досконалий. Не тому, що в мені немає недоліків, але поки я стою на дорозі правди і дозволяю Тобі діяти в мені і через мене — для Тебе це те, що потрібно».

Своєю чистотою я все одно нічого не досягну, але на Твоїй дорозі Ти зробиш в мені те, чого Ти хочеш. У мене є Слово, в якому я перебуваю як учень Господа; у мене є покаяння, що звільняє мене від моїх недоліків; у мене є правда Божя, яка говорить, що я повинен шукати її, таким чином, мати добру совість; у мене є заповіді Божі, у мене є Дух Святий. І в вас все це також є. І в вас є життя Ісуса Христа, і ви можете жити для Ісуса Христа.

У нас той Самий Христос — вчора, сьогодні і завтра, Той Самий Дух Святий і ті самі благословення. Можна це відчувати чи не відчувати, але ми живемо вірою, а не почуттями, вірою в Ісуса Христа, що помер за нас і воскрес. Він готує нас для неба. Він для цього страждав. І це — єдина можливість виміряти силу Христа.

Сьогоднішня мить твого освячення, можливо, не покаже, яку силу має хрест. Але подивися на вічність, і ти усвідомиш, що зробив для тебе Господь. Твій дух зрадіє в тобі, і ти скажеш: «Я — щаслива людина! І я чекаю, що ця боротьба закінчиться перемогою, навіть якщо здається, що я зазнав поразки».

Ісус помирав на хресті, і здавалося, все Його діло пропало. Він помер — і Месії на землі нема! Але Він помер — і переміг на Голгофському хресті: гордість — смиренням, ненависть — любов'ю, зарозумілість — лагідністю, гріхи — прощенням! І через Своє воскресіння Він переміг смерть життям! Слава Христу!

Тому апостол Павло і говорить: а ми проповідуємо Христа розіяттого, для тих, хто вірує в Нього, — Божу силу і Божу мудрість.

Це наша віра і наша надія, вона ніколи не осоромить нас, вона проведе через труднощі, навчить ходити проти течії, усвідомити, що людина живе лише Словом Божим, і лише воно змінить наш характер.

Р. Ц.

ЯКЕ Ж ПРИЗНАЧЕННЯ ЦЕРКВИ?

Ці фотографії облетіли цілий світ. Вони увійшли в золоту фотоскарбницю новітньої української історії. Вони стали символом київського Майдану. А ще — символом практичного християнського милосердя. І коли говорити про вплив Церкви на суспільство, неможливо знайти для цього більш значущої та красномовної ілюстрації.

Київський Михайлівський собор під час бойових дій у центрі української столиці перетворився на лікарню. Там, де ще вчора в тиші та благоговінні люди схиляли коліна, схилялися лікарі над пораненими.

Комусь це може видатися блюзнірством чи оскверненням святого місця. Аж ніяк! Навпаки, саме такою повинна бути Церква!

Даруйте, але ми, віруючі, не завжди розуміємо для чого потрібна Церква. Здається, радянські ідеологи таки зуміли переконати нас у тому, що церковні приміщення (як і зібрання віруючих) мають одну «велику» і «святую» ціль — «со-

вершение религиозных обрядов». Ми в переважній більшості приходимо в наші церкви і доми молитви саме для того, щоб задовольнити свої особисті духовні потреби.

Частково це так. Це добре та правильно. Але неправильно обмежуватися лише цим. І — злочинно перетворювати їх у такі собі «закриті зони», «клуби за інтересами», куди сторонній вхід заборонено або де їм незатишно, лачно, де вони почуваються чужими й не потрібними.

Пригадую, як шипіли на мене, протестанта, побожні бабусі біля входу в собор, коли я при вході не перехрестився. І

пригадую, як сторож протестантського дому молитви виганяв жінку «не по-християнськи одягнуту» (в штанах), яка, на свою біду, зайшла на територію церкви...

Церква — це не лише місце для поклоніння, духовного навчання чи спілкування, це — лікарня, притулок для знедолених та відкинутих суспільством, це духовна консультація. Це — служба порятунку. Це будинок доброго самарянина для поранених. І вона повинна працювати цілодобово. Без вихідних. Без поділу на «наших» і «не наших».

В українському суспільстві, згідно зі статистикою, люди найбільше довіряють Церкві. Це добре. Це похвально. Виправдаймо це довір'я. Відчинімо церковні двері для усіх без винятку: для широкого християнина, який прийшов у благоговінні подякувати Богові, для пораненого тілом та душею, якому потрібне лікування, і для закоренілого злочинця, який несподівано для себе відчув потаємне бажання зайти до церкви. Не біймося відчинити двері для світу: якщо ми насправді віруючі, насправді святі, світ не зашкодить нам, а навпаки, сам зцілиться від нашої любові, милосердя та відкритості.

Юрій Вавринюк.

ЯК ВИ СЛУХАЄТЕ?

«Того ж дня Ісус вийшов із дому та й сів біля моря. І безліч народу зібралось до Нього, так що Він увійшов був до човна та й сів, а весь натовп стояв понад берегом. І багато навчав Він їх притчами, кажучи: «Ось вийшов сіяч, щоб посіяти. І як сів він зерна, упали одні край дороги — і пташки налетіли та їх повідзьобували. Другі ж упали на ґрунт кам'янистий, де не мали багато землі, — і негайно посходили, бо земля неглибока була; а як сонце зійшло — то зів'яли і, коріння не мавши, посохли. І інші попадали в терен, і вигнався терен, і їх поглишив. Інші ж упали на добру землю — зродили: одне в сто раз, друге в шістдесят, а те в тридцятєро. Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!» (Мт. 13:1-9).

Віруючі зі стажем слухали проповіді про цю притчу багато разів. То про що вона? Про насіння (Слово Боже), про сіяча (Бога, проповідника), про слухачів

(про нас) — скажете ви. Але насамперед це притча про те, як ми слухаємо. Вона не про сіяння, а про слухання. Тому що сіє Слово проповідник, і він сіє однаково

на всякий ґрунт. А ось плід буває різний, залежно від того, на який ґрунт потрапляє насіння. І якщо Ісус розповідає притчу про те, як треба слухати, значить, це важливо, це визначає те, чим ми живемо і як будемо своє життя.

То як ми слухаємо Слово? Чи вміємо слухати взагалі? І що дає нам почуте.

Ісус говорить: «Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає». Це означає, що багато людей, маючи здатність слухати, все одно не чують.

У цій притчі мова йде про те, що є чотири типи слухачів і чотири типи сприйняття Слова Божого.

Першу категорію слухачів Ісус охарактеризував так: «І як сів він зерна, упали одні край дороги, — і пташки налетіли, та їх повідзьобували».

Це **«вухо край дороги»**. Ісус роз'яснює: «До кожного, хто слухає слово про Царство, але не розуміє, приходить лукавий і краде посіяне в серці його; це те, що посіяне понад дорогою» (Мт. 13:19).

Скажімо, якщо людина слухає проповіді і не розуміє, ба навіть не намагається проаналізувати почуте, то до такої людини приходить лукавий і краде Слово, посіяне в її серці.

Отже, перший тип слухачів — «вухо край дороги». Ці люди так само поведуться в побуті. Наприклад, чоловік звертається до дружини з якимось проханням, і вона відповідає: «Добре!». Але його прохання залишається «край дороги». І коли ввечері чоловік запитує: «Кохана, то що ти скажеш відносно того, про що я тебе просив?», дружина відповідає: «А про що ти мене просив?».

Луканий не спить. Він вкрав слово чоловіка, так що дружина навіть і не пригадала, що чоловік щось її просив. Так буває і зі Словом Божим. Воно просто забуте — людина і не згадує про почуте.

«Другі ж упали на ґрунт кам'янистий, де не мали багато землі, — і негайно посходили, бо земля неглибока була; а як сонце зійшло, то зів'яли і, коріння не мавши, посохли» (Мт. 13:5).

Що це означає? Ісус пояснює: «А посіяне на кам'янистому ґрунті — це той, хто слухає слово і з радістю зараз приймає його, але кореня в ньому нема, тому він

непостійний; коли ж утиск або переслідування настають за слово, то він зараз спокушується» (Мт. 13:20-21).

«Кам'яне вухо» — друга категорія слухачів.

Наприклад, дружина звертається до чоловіка з проханням, і він з радістю погоджується це зробити. Дружина впевнена, що все буде так, як вона просила. Але виявляється, що це слово впало в «кам'яне вухо», там було «небагато землі» і, як наслідок, «слово засохло». Чоловік не забув про прохання дружини, але не знайшов часу, аби його виконати. І він починає розповідати дружині, чому не дотримав своєї обіцянки.

Зверніть увагу, що в представників першого типу сприйняття переслідувань не було, не було печалі і утисків — диявол просто вкрав Слово Боже.

А «кам'яне вухо» з радістю приймає Слово. Цей тип людей хоче служити Богові, виконувати Слово. Але в них немає необхідної підготовки, нема досвіду, а найголовніше — немає наполегливості і постійності. Тому, коли приходять переслідування, Слово починає засихати.

«А інші попадали в терен — і вигнався терен, і їх поглишив» (Мт. 13:7). Ісус пояснює: «А між терен посіяне — це той, хто слухає слово, але клопоти віку цього та омана багатства заглушують слово — і воно зостається без плоду» (Мт. 13:22).

«Тернисте вухо» — це третій тип слухачів. Такі люди слухають і приймають слово, «... але клопоти віку цього та омана багатства», повсякденна суєта «заглушують слово», і воно залишається безплідним.

Наприклад, на домашній групі такі люди відчують радість від зустрічі з братами і сестрами, від читання Слова. Але якщо не нагадувати їм про зібрання, вони не приходять: втомився на роботі, пізно додому прийшов, дощ сильний, мороз на вулиці і т. д. Тобто людина знаходить виправдання своїй незібраності в життєвих труднощах.

До відвідування загальних зібрань зазвичай відповідальніше ставляться, ніж до домашньої групи. Прийшовши до церкви, такі люди слухають Слово Боже і радіють: «Слава Тобі, Господи, що Ти мене привів у Церкву і насичуєш Словом Твоїм»... Але це їх «недільні» думки, тому що з понеділка вони виходять на роботу, знову занурюються в суєтне, у «спокуси світу», і клопоти віку

цього заглушують думки про Слово Боже.

Суєта може позбавити людину Царства Божого — вона витісняє Слово з життя людей, повертаючи їх до старих звичок, турбот, друзів, тобто до колишнього способу життя.

Пліч-о-пліч із клопатами і суєтою йде омана багатства. Треба йти в неділю до церкви, але є можливість заробити додаткові гроші... Так служіння Богові, Церкві, християнська самоосвіта відсуваються на задній план.

Слава Богові за четвертий тип людей, які вміють слухати і чути: «Інші ж упали на добру землю — зродили: одне в сто раз, друге в шістдесят, а те в тридцятєро. Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає» (Мт. 13:8-9).

Ісус пояснює: «А посіяне в добрій землі — це той, хто слухає слово й його розуміє, і плід він приносить, і дає один у сто раз, другий у шістдесят, а той утридцятєро» (Мт. 13:23).

«А посіяне в добрій землі» — це «добре вухо». **«Добре вухо»** — це ті люди, котрі слухають Слово, розуміють його і приносять добрі плоди.

Апостол Павло говорить: «Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо, чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!» (1 Тим. 4:16). А псаломсписець Давид про таких говорить: «... та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує! Він буде, як дерево, над водним потоком посажене, що родить свій плід своєчасно і що листя не в'яне його, — і все, що він чинить, — щаститься йому!» (Пс. 1:2-3).

Виявляється, успіх в наших ділах (вдома, на роботі, в церкві) залежить від того, як ми сприймаємо Слово Боже.

Деякі люди, прочитавши притчу про сіяча, вважають, що сприйняти Слово може один із чотирьох — так, мовляв, Сам Ісус сказав: одне насіння впало край дороги, друге — на кам'янистий ґрунт, третє заглушив терен, і лише четверте насіння потрапило в добрий ґрунт.

Але насправді Господь показав нам варіанти сприйняття Слова. Він розповів нам цю притчу, щоб ми зрозуміли, як ми слухаємо. Якщо ви з'ясували, що належите до категорії неблагополучних слухачів, це не означає, що ви приречені. Усе можна змінити, почавши слухати по-іншому. Саме тому Ісус закінчив притчу словами: «Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!».

ЛЮСЯ

У церкві п'ятидесятників міста Кам'янця-Подільського святкували День подяки. Усе було урочисто і святково. Хор співав, і вся зала підспівувала, славлячи Всевишнього. На столі лежав великий каравай, стояли дзбанок з водою і ваза з дарами землі. І чого там тільки не було — і яблука, і груші, і гарбуз, і виноград... Та ось пастор запросив на сцену середнього зросту жінку і сказав: «Дорогі брати і сестри, цю жінку я називаю своєю мамою. Коли в мене померла дружина, і я залишився сам з п'ятьма дітьми, ця жінка підтримала мене морально і матеріально».

Жінка тримала в руках велику круглу хлібину домашньої випічки. Вона поклати її на стіл і тихим тремтячим голосом почала свою розповідь.

— Усі звуть мене Люсею, мені 83 роки. Народилася я в маленькому містечку Ружична під Хмельницьком. У 17 років вийшла заміж за вродливого хлопця, Василя. Він був віруючим. І я увірнула в Господа. Жили ми дуже дружно. Але у 1948 році почалося шалене переслідування віруючих. І ось одного разу до нашого дому приїхали двоє чоловіків в чорних костюмах. Вони заарештували Василя і повезли в Хмельницький у тюрму. Його вина була лише в тому, що він вірив у Господа і проповідував Євангеліє. Слідчий запропонував йому зректися Бога,

і тоді його відпустять додому. Але Василь не відмовився. Присудили йому шість років суворого режиму.

Люся окинула поглядом притихлу залу. І тихо продовжувала:

— У той час я була вагітна. Мені дозволили побачення з чоловіком. Він сказав мені на прощання:

— Люсю, прости, що залишаю тебе в такому стані, але я ніколи не відмовлюся від Отця Небесного.

Більше ми не бачилися. Незабаром я народила сина, якого назвали Василем, на честь батька. Я продовжувала читати Євангеліє, молитися і проповідувати. Мої батьки були невірними, але вони не забороняли проводити зібрання в їх домі. І ось рівно через рік знову приїхали люди в чорному.

У нашому будинку на стіні, прямо над столом, висів плакат, на котрому було написано: «Бог є любов!». Чоловік в чорному костюмі вимагав, щоб батько зняв цей плакат зі стіни. Батько відповів:

— Я його туди не вішав, і не мені його знімати.

Тоді один з чоловіків виліз на стіл і зірвав плакат.

— Що, тепер ваш Бог покарає мене за це? Ми мовчали. Мене заарештували і повезли в Хмельницький, у в'язницю. Моєму сину сповнився лише рік. На допитах мені пропонували: «Нащо тобі це треба, відмовся від Бога і йди, виховуй свого сина». Але я не зреклася.

Потім ув'язнили мою маму. Однак вона не вважалася віруючою, і її скоро відпустили. Мені ж дали чотири роки суворого режиму. Це було наприкінці літа 1949 року.

Коли наближалася зима, зоною поширилася чутка, що нас повезуть в іншу тюрму, за Урал, у Мордовію, рубати дерева. На складі працював один єврей. Дивлячись на мій одяг (легку сукню і туфлі) він покликав мене на склад і видав чоботи, ватяні штани, куфайку і шапку. Контингент в камері був різний — злодії, вбивці, спекулянти. Але всі вони замовкали, коли я говорила про Господа. А я співала їм псалми, і вони

слухали. Деякі казали:

— Смішна ти. За що сидиш — не зрозуміло. Відмовилася б від свого Бога і не їла б тут баланду, сина виховувала б.

Я не могла їм пояснити, що Господа я люблю більше, ніж сина, батька й матір. Хоча серце боліло. Я день і ніч молилася за своїх близьких.

І ось настав день, коли нас, як худобу, завантажили в дерев'яні вагони. У нашому вагоні було близько 70 ув'язнених. Посередині стояла буржуйка, і її треба було розпалювати. Мені місця на нарах не вистачило, тому я влаштувалась біля цієї пічки. Я розпалювала її і спала, сидючи на підлозі, підігнувши ноги під себе.

Їхали довго. Два дні нас не годували. На третій день двері з гуркотом розчинилися, і нам підсунули величезну каструлю з якимсь супом.

— Хто буде роздавати? — крикнув конвоїр.

І всі в один голос закричали:

— Люся!

Потім їхали ще сім днів. Останню ніч я спала на нарах. Одна засуджена поступилася мені місцем зі словами:

— Іди хоч трохи полежи з витягнутими ногами.

Я впала на жорстке ложе й заснула. Мені навіть приснилося, ніби я йду по зеленій м'якій траві з синочком на руках, а назустріч мені мій Василь біжить. І такі ми всі щасливі. Прокинулася від дотику:

— Піднімайся, приїхали.

Двері відчинилися, всіх вивели на перон маленької станції. Почалася перекличка. Вітер пронизував наскрізь. Снігу було по коліна. Потім ми довго йшли пішки замєтоною, безлюдною дорогою через тайгу. Нарешті прийшли до воріт тюрми. Довго стояли перед ворітьми, їх чомусь не відчиняли. Люди почали замерзати. А я все молилася, і здавалось, Сам Господь був зі мною і зігрівав мене. Потім всі почали кричати:

— Відчиніть ворота!

Ворота відчинили глибокої ночі. Багато ув'язнених тоді дуже перемерзли і потім померли. Але це нікого не хвилювало. Коли нас розселили по бараках, я впала на солом'яний матрац і заснула. Так хотілося побачити продовження того сну. Але я ніби провалилася в чорну темряву, бездонну яму. Сон був тяжким, все тіло боліло, ноги викручувало судомою. У бараці чулися хрипіння і стогони кризь сон. Потім було три дні карантину. Нас мили під ледь теплим душем, стригли. Ми були худі, наче привиди. Потім нас розподілили на роботу. А робота була тяжка, одним словом — лісопал.

Одного разу мені мама прислала пакуночок. У мішечок з крупною заснула маленьке Євангеліє. Посилки суворо перевірялися, але в книжечці не вгледіли нічого кримінального. Я сразу сховала маленьку книжечку в себе на грудях, під куфайкою. Вечорами читала Слово Боже спілкамерникам. Багато увірували тоді. Разом ми молилися і тихенько співали.

Але якось я захворіла, і мене залишили в бараці. Я тихо молилася, а потім на весь голос заспівала:

**Над високим муром засіла п'тьма,
Співав соловейко, де була тюрма.
Співав соловейко, ще й дуже тихенько,
Жаль на серце налягав...**

У цей час відчинилася квартира, і я побачила обличчя одної жінки, Пелагеї. Вона була вільнонайманою і працювала на кухні. Я злякалася, адже співати було заборонено. Але Пелагея підморгнула мені.

— Співай, співай, соловейку! Нікого нема, і ніхто тебе не почує.

Я заспокоїлась і заспівала далі.

**Ось поглянь, мій Боже,
На веселий світ, —
Ніби проминає тисячами літ.
Над високим муром
З веселим усміхом
Християнка молода...**

Пелагея увійшла в барак, обняла мене за плечі і заплакала:

— Люсю, а я ж відмовилася від свого ві-

руючого сина. Господь покарає мене за це?

Я відповіла:

— Моліться! І якщо ви щиро покаєтесь, Він простить вам. Ви ж не залишили свого сина зовсім?

Пелагея витерла сльози:

— Ні, я йому посилки іноді відправляю. А вже він в мене один, і я люблю його.

З того часу мені жилося легше. Пелагея підгодовувала мене, чим лише могла. Коли в 1953 році помер Сталін, я потрапила під амністію. Поїхала додому. Була весна, гріло сонечко, співали пташки, і хотілося жити...

Помовчавши, Люся продовжувала:

— Увійшла в дім, а моя мама стоїть на колінах і молиться:

— Господи, перебувай з моєю донечкою там, де вона є, нагодуй її і обігрій.

А поруч стояв хлопчик років п'яти. Це мій Василько. Кинулася я його обнімати, а він мене «тітко» називає. Моя мама плаче, і я плачу. Але поступово син звик до мене. А через два роки повернувся мій чоловік. Правда, його дуже били, повернувся він хворим. У нас народилося ще троє дітей. Чоловік прожив всього 53 роки. У 1977 році він помер. Мої діти також слугували Господу. Один живе в Америці, троє — в Україні.

Люся знову обвела поглядом залу, хтось схлипував. І раптом вона заспівала:

**Над високим муром
Засіла п'тьма,
Співав соловейко, де була тюрма...**

Доспівавши, Люся дістала з кишені своєї жилетки те саме Євангеліє з пожовтілими сторінками і показала його залі. Усі затихли. Здавалось, всі подумки задавали собі одне-єдине питання:

— А зміг би я пройти таку дорогу за Господом, як ця тендітна жінка?

Нині час благодаті, усе дозволено, але коли би прийшов час гонін і заборон, чи готові ми постраждати за віру в Бога? Чи готові до випробувань?

Кожен віруючий повинен задати собі ці запитання! Бо лише той, хто вистоїть, одержить нагороду від Отця Небесного і буде навіки в домі Його на небесах.

ГОЛОВА, А НЕ ВАТАЖОК!

Якось мені довелося виступати на конференції для чоловіків, організованій церквою міста Брайт (США). Одним із співдоповідачів був Дейн Блаунт, котрий з властивим йому гумором заявив: «Чоловіки — вимираюча порода людей. Бути чоловіком стає політично некоректно. У нашому світі з люттю нападають на все патріархальне. Жінки добилися права на володіння власністю, на участь у виборах і, звичайно, на аборті. У фільмах жінки грають ролі, які вважалися колись чоловічими: воїнів, детективів, менеджерів. Жінки поміняли материнство на кар'єру. Схвалюється нейтральна стать. В Америці вже не кажуть «полісмен», а «поліс». Так само відмінили слова «пожежник», «лікар», замість них шукають нейтральні слова, які не підкреслюють чоловічу стать. Фемінізм спочатку намагався усунути нерівність між статями, а тепер прагне знищити і саму різницю між ними».

Дейн Блаунт не згущував фарби. В цих огидних тенденціях проглядається задум сатани створити на планеті моральний хаос, щоб збаламучені лженаукою і лібералізмом люди втратили здатність відрізнати істину від оман, добро від зла. Бог справді усуває різницю між чоловіками й жінками, але тільки на духовному рівні: «Бо ви всі, що в Христа охристілися, у Христа зодягнулися! Нема юдея ні грека, нема раба ані вільного, нема чоловічої статі ані жіночої — бо всі ви один у Христі Ісусі!» (Гал. 3:27-28). Але на міжособистому рівні ця різниця не усувається, а навпаки — вона чітко визначена й утверджена божественним авторитетом.

Світ підійшов до останньої межі, за якою його очікує страшний суд. І Біллі Грем мав абсолютну рацію, кажучи: «Якщо Бог не покарає Америку, Йому буде соромно перед Содомом і Гоморрою».

Чоловіки — справді вимираюча порода людей, але, слава Богові, ще не вимерла. Усе-таки, є в нашому світі чоловіки, які будують своє життя на біблійній основі. А Святе Писання відстоює ідею верховенства чоловіка в сім'ї. Ось його основні аргументи.

1. Адам був створений першим — це вже явний доказ його верховенства.
2. Бог назвав людську расу на честь Адама (1 М. 5:2), а Єві призначив бути йому помічницею.
3. Бог дав ім'я Адаму, а той, у свою чергу, дав ім'я своїй дружині Єві. Давати імена — це право голови.
4. П'ятий розділ Послання до римлян відкриває, що саме Адам представляв все людство і що в ньому, а не в Єві, всі згрішили.
5. Коли сталося гріхопадіння, Бог запитав Адама: «Де ти? Чи ти не їв з того дерева, що Я звелів був тобі, щоб ти з нього не їв?». Він не покликав Єву першою до відповіді, хоч вона була ініціатором злочину. Адам, як голова, ніс відповідальність і за себе, і за дружину.
6. Бог дав право чоловікові відмінати обітніні дружини у разі незгоди з ними без всяких для неї і для нього наслідків (4 М. 30:4-9). Однак дружина не мала права відмінати обітніні свого чоловіка.
7. На пасторське служіння закликаються лише чоловіки: «А єпископ має бути бездоганний, муж однієї дружини...» (1 Тим. 3:2). Жінки відігравали велику роль в служінні Христа та апостолів, але не були пасторами. І там, де пасторами стають жінки, скасовується Божий принцип чоловічого керівництва. Апостол Павло рішуче стверджує: «Хочу ж я, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова — Христос, а жінці голова — чоловік, голова ж Христові — Бог» (1 Кор. 11:3). У світі, створеному Богом, повинен панувати певний порядок. Творець поставив чоловіка головою сім'ї, головою домашньої, місцевої церкви, а

жінку — його помічницею, і по-іншому бути не повинно!

Деяких обурює Божий порядок, бо вони уявляють роль дулови як роль ватажка. Ватажок використовує владу заради утвердження свого авторитету, створення атмосфери страху й насильства. Однак за Божим задумом шлюб нічим не нагадує банду. Бог дав владу для створення сім'ї, а не для її руйнування. Це влада переконання, а не влада насильства. Це влада особистого прикладу, а не штурханів.

Бути керівником — справа нелегка, особливо в наш час. Голова сім'ї стикається з багатьма проблемами. У минулому чоловік був єдиним годувальником і здобувачем (жінка займалася домашнім господарством і вихованням дітей), а тепер становище змінилося. Нерідко жінка заробляє більше від чоловіка, і той відчуває свою неповноцінність. А якщо дружина ще й розумніша за чоловіка, це помітно ускладнює його лідерство. На одній чоловічій конференції надійшла записка: «Я почуваюся дурнем, коли розмовляю з дружиною. Мені завжди здається, що я помиляюся у своїх судженнях. Яке рішення я не прийняв би, дружина завжди знаходить в ньому недолік. Як мені бути лідером?».

Раніше чоловік міг не докладати великих зусиль, щоб вважатися головою, оскільки закон позбавляв жінку всіх прав: чоловік міг безкарно її побити, кинути чи вигнати на вулицю. І скаржитись було нікому... А тепер є поліція і суд, які допоможуть розібратися з чоловіком. Але не забуваймо, що будь-який чоловік далекий від ідеалу. І коли дружина вказує йому на його недоліки, нерідко вона має рацію. Як у такому разі претендувати на звання голови?

До того ж особливості жіночого характеру створюють чималу проблему для чоловічого керівництва. Ось що пише жінка-психолог: «Справжній чоловік простіший, цілеспрямованіший, чесніший і відвертіший, ніж думають про нього більшість жінок. Жіноча неспостійність і непослідовність розхитують стосунки статей».

Бог покликав чоловіка бути лідером попри важкість цього завдання. Як же він може виконати Божу повеління?

«Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши водняним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!» (Еф. 5:25-27).

Апостол Павло ставить перед чоловіками високу планку вимог. Він не сказав: «Чоловіки, любіть своїх дружин, як люблять своїх дружин апостоли Петро та Іван». І справа не лише в тому, що мало хто з віруючих знав, як любили дружин апостоли. Павло вказує на приклад Христової любові до Церкви.

У Христа все почалося з любові. Він не вибрав для Себе бездоганно досконали наречену. Він полюбив людей, повних недоліків і гріхів. Людей егоїстичних і не-далеких, людей, котрі не можуть навіть віддалено порівнятися з Ним.

Люди не домагалися Божої любові, не випрошували в Христа милості, не нарікали на плачевний стан і не висловлювали боязку надію на щастя. Морально вони виглядали непривабливо: любили лише себе і були духовно мертві. Серця їх були запеклими, а розум затуманений. Вони належали дияволу і ревно служили йому. Але Господь Ісус подивився з неба і сказав: «Саме таких Я полюблю і зроблю святыми!». У світлі любові Христа Павло і закликає: «Чоловіки, — любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву».

Любити — означає турбуватися

Чоловік покликаний турбуватися про добробут дружини — щоб у неї були теплий дім, їжа, одяг. Він повинен турбуватися про здоров'я дружини і про її духовне зростання. Так і Христос турбується про наш добробут. Його турбота про наше духовне зростання виявляється в тому, що Він відповідає на наші молитви, дає можливість насичуватися Словом Божим в церкві і в домашніх групах. Він підтримує наше фізичне існування, дарує

затишок, одяг, засоби для проживання.

Любити — означає бажати добра

Можна турбуватися про дружину, керуючись неправильними мотивами: «Візьми, що тобі треба, тільки відчепись!». Насправді щира любов бажает коханій дружині добра, навіть якщо вона далека від досконалості. Справжній чоловік керується любов'ю. Він не мстить, а відплачує за зло добром — до цього покликав його Господь.

Любити — означає відчувати прив'язаність

Біблія говорить про подружжя як про надзвичайно тісний зв'язок, де двоє стають одним тілом. Любити — означає усвідомлювати свою долю нероздільно сплетеною з долею дружини.

Один чоловік запитав пастора: «Чи можна мені одружитися з цією дівчиною?». Пастор відповів запитанням: «А ти впевнений, що ти з нею проживеш?». — «Ну звичайно, я з нею проживу, — зрадів молодий чоловік. — Вона така хазяйновита, та й зовнішність в неї приваблива». — «Тоді не одружуйся». — «Чому? Я ж з нею можу прожити!». — «Ось якщо ти не зміг би без неї прожити, тоді це була би справжня любов!».

Таємниця прив'язаності скривається в цьому благословенному «не можу»: «Я не можу жити без спілкування з нею, без турботи про неї».

Любити — означає дорожити дружиною

А ще — підкреслювати всі її чесноти, як це робиться в останньому розділі Приповістей Соломонових: «Устають її діти і хвалять її, чоловік її — й він похваляє її: «Багато було тих чеснотних дочок, та ти їх усіх перевищила!». Краса — то омана, а врода — марнота, жінка ж богобоязна — вона буде хвалена! Дайте їй з плоду рук її, і нехай її вчинки вихваляють при брамах!» (Прип. 31:28-31).

Любити — це Боже повеління: «Чоловіки, — любіть своїх дружин». Зверніть увагу, що це повеління не має ніяких обмежень в часі. Не тільки «в медовий місяць», не тільки в недільні дні, перед тим, як піти до церкви. Не тільки під час весняного загострення гормонального фону, а завжди! Нема і територіальних обмежень, як деякі вважають: на людях треба виявляти любов, а вдома не обов'язково. Любов не обмежена обставинами, вона проявляється в бідності, у недугах, в бездітності. Чоловіки повинні це зрозуміти, щоб визнати любов дуже вагомим і непростим служінням.

Деякі кажуть: «Ми з дружиною не розуміємо одне одного. У неї дуже жорсткий характер, їй неможливо нічим догодити. Як мені жити з нею, а тим більше любити її?».

Любов, немов коштовний діамант, має багато граней, і залежно від ситуації, вона виявляє або всі грані, або лише деякі з них: «Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводить ся нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!» (1 Кор. 13:4-7).

Звичай я кажу чоловікам: якщо у вашої дружини важкий характер, ви все одно можете й повинні її любити. Легко любити добру і послушну дружину. Але любов — річ багатогранна. Окрім надзвичайного обожнювання, у неї є й грань довготерпіння, яке ви можете проявити щодо своєї дружини. Ви можете ставитися до неї з милістю чи показати смирення замість вихваляння, безчинства і роздратування. Це також буде виконанням повеління Христового. Ви вільні від відповідальності любити дружину, якщо вона помре чи добровільно залишить вас. Але поки ви разом, ви повинні любити її і таким чином бути для неї маленьким Христом».

Жертвність

«... Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе». Спаситель не просто поміряв: «Так, непогано було би полюбити вас! Це було б так незвично — ніхто у світі такого

не робив». Ні! Любов для Христа була пов'язана з величезною жертвою. Він повинен був заплатити небачений викуп, щоб грішники стали Його Нареченою. Треба було витерпіти неймовірні фізичні і душевні страждання, випити чашу гніву Божого в ролі найжахливішого і проклятого того грішника.

Деякі чоловіки не бажать бути лідерами лише тому, що вони не готові чимось жертвувати. Вони б не проти бути ватажками у своїй сім'ї, але — не головами. Писання говорить, що одружений турбується про те, як догодити дружині. Але жоден ватажок не догоджатиме членам банди. А голова сім'ї зобов'язаний це робити. Догоджати дружині, заробляти гроші на утримання сім'ї, приділяти увагу дружині і дітям, робити їх життя цікавим — це неможливо без жертви.

Керувати жертвою — означає запросити дружину на прогулянку чи в кав'ярню, чи дати їй можливість відпочити, провести час з родичами, з подругами чи в церковному спілкуванні, а самому побути з дітьми. Справжня жертвність не забуває про сімейні пам'ятні дати, не скупиться на квіти й подарунки, знаходить час для молитви про здоров'я тіла й душі своєї «другої половинки».

Справжня жертвність чоловіка закриває очі на недоліки дружини і прощає їй «аж до семидесяти раз по семи». Адже саме так чинить Христос зі Своїми відкупленими: «Якщо, Господи, будеш зважати на беззаконня, — хто встоїть, Владико?» (Пс. 130:3). «Не за нашими прогріхами Він поводить ся з нами і відплачує нам не за провинками нашими» (Пс. 103:10). Той, хто звик приносити невеликі жертви, буде готовий до того, що Бог потребує більшого. Один член нашої церкви 30 років з незвичайною любов'ю доглядав за паралізованою дружиною. 30 років щоденних жертв. Як не захоплюватись такими героями!

Настанови

«Щоб її освятити, очистивши водняним купелем у слові». Зверніть увагу, яка дивовижна послідовність простежується у впливі чоловіка на дружину. Чоловіки дуже часто порушують цю послідовність. Вони починають керувати не з любові і не з самопожертви, а з наказів. А біблійна послідовність інша: спочатку полюби, потім вияви жертвність, а вже потім проси й настановляй. Якби Христос не полюбив нас, не приніс Себе в жертву, а почав вимагати від нас святості, чи вийшло би що-небудь з цього? Абсолютно нічого! Христос спочатку прощає грішників, очищає його від скверни, а потім говорить: «Йди собі, але більше не гріши!» (Ів. 8:11).

Дружина багато очікує від вас. Вона розраховує, що ви будете належати тільки їй і заплочите очі на її недоліки. Її хочеться ніжності, ласкавого погляду, люблячого доторку, доброго слова. Вона очікує мудрої поради, як поведеться в тому чи іншому випадку. Вона бажает ненав'язливої настанови. Це зовсім не означає, що вона з вами погодиться і не зробить навпаки. Це не смертельно для вас, а для жінки нормально. Вона очікує допомоги в митті посуду і в догляді за дітьми.

Дружина очікує щирої похвали за виконання багатьох обов'язків. Вона лікар для ваших дітей, їх нянька і вчитель. Вона кухарка і прачка, вона прибиральниця і по-стачальник. Вона порадирик і критик. Якби чоловікові довелося платити зарплату за всю цю роботу, дружина була б дуже багатою, а він — дуже бідним. У дружини справді багато обов'язків, і вона очікує схвалення і підтримки. Якось одна жінка на обід подала пучок бур'яну з городу. І на роздратований вигук чоловіка: «Це мені чи корові?!», вона відповіла: «Ти ніколи не казав мені: «Дякую за обід», і я подумала, що тобі все одно, що я приготую».

Ні, не має рації приказка: «Жінка небита — як коса неклепана». Писання закликає впливати не молотком, а добрим словом. Однак щоб не виникло ситуації, коли «хотіли як краще, а вийшло, як завжди», чоловікам варто дотримуватися біблійних принципів настанови: правильні слова і правильний тон.

«Нехай жодне слово лихе не виходить із уст ваших» (Еф. 4:29). Гниле слово принижує гідність дружини. Я часто кажу чоловікам: чому ваші дружини, перш ніж вийти з дому, десять разів подивляться на себе в дзеркало, а ви — лише раз? Жінки чутливі до оцінки своєї зовнішності з боку людей. Вони не можуть знести ганьби від

презирливого погляду чи насмішки. Чоловіки цим, як правило, не страждають.

Коли Писання закликає чоловіків настановляти дружину, то мова йде про мудре і святе слово. «Усяке роздратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою» (Еф. 4:31).

У настанові важливий не тільки правильний підбір слів, але й їх емоційне забарвлення, до якого жінки дуже чутливі. Якщо навіть правильне слово сказане в подратуванні чи з криком, воно не принесе користі, а ранить. Одна жінка з боєм розповідала, що її віруючий чоловік дуже часто кричить на неї. Справа дійшла до того, що одного разу старша дочка попередила батька, що коли він наступного разу кричатиме на маму, вона викличе поліцію.

Але де ж взяти сили для успішного керівництва? Зверніть увагу на псалом 112, що вказує, де черпати сили для успішного керівництва: «Блажен муж, що боїться Господа, що заповіді Його любить!». Ось де джерело сили для чоловіка — страх перед Богом! Коли дружина побачить страх чоловіка перед Богом, вона буде його любити і шанувати, адже за його керівництвом стоїть авторитет Бога. Але якщо серце чоловіка наполовину належить цьому світу, якщо в нього немає глибоких стосунків з Богом, дружина сприймає його керівництво як диктат і буде йому опиратися.

Один брат-проповідник мав початкову освіту, а його дружина — вищу. Коли під час проповіді він кидав погляд на дружину, то помічав одне і те ж: з кожною його мовною помилкою її голова схилялася все нижче й нижче. Вона соромилася неосвіченості чоловіка і вдома вказувала йому на помилки. Це було братові на користь — він вдосконалювався. Однак коли в сім'ї виникали труднощі, дружина завжди зверталась до нього з проханнями: «Помолися, будь ласка. Бог твої молитви чує!». У духовній сфері чоловік був для неї безумовним авторитетом.

Чоловікові не треба старатися утвердити свою владу — Бог Сам це зробить, якщо чоловік боїться засмутити Бога, любить Його заповіді і нерозлучний з Його Словом. Такий чоловік набуде багато благословень.

Перше благословення — слава роду: «Буде сильним насіння його на землі, буде поблагословенний рід безневинний!» (Пс. 112:2).

Друге благословення — матеріальне забезпечення: «Багатство й достаток у домі його...» (вірш 3). Це не означає, що чоловік неодмінно буде мільйонером. Просто в нього буде все необхідне для життя.

Третє благословення — ведення Боже: «... правда Його пробуває навіки! Світло сходить у темряві для справедливих (вірш 3-4). У похмурі дні ускладнені, коли чоловік не знає, як правильно вчинити, Бог дасть світло Свого ведення.

Четверте благословення — добрий характер: «Він ласкавий, і милостивий, і праведний!» (вірш 4). З таким характером чоловік здатний допомогти іншим: «Добрий муж милостивий та позичає» (вірш 5).

П'яте благословення — об'єктивність: «... удержує справи свої справедливою» (вірш 5). При розгляді якогось конфлікту міркування святого чоловіка будуть ясними, твердими й об'єктивними.

Шосте благословення — стійкість у вірі: «... і навіки він не захитається» (вірш 6).

Сьоме благословення — навіть після смерті приклад його життя буде світити людям: «... у вічній пам'яті праведний буде!» (вірш 6).

Восьме благословення — мужність: «Не боїться він звістки лихого, його серце міцне, надію складає на Господа!» (вірш 7). Навіть якщо на адресу чоловіка хтось розпустить наклеп, його це не злякає. Якщо повстануть вороги, «умічене серце його не боїться, бо він бачить нещастя поміж ворогами своїми» (вірш 8).

Дев'яте благословення — добродійність: «Він щедро убогим дає» (вірш 9).

Десяте благословення — вічна слава: «... удержує справу свою справедливою» (вірш 9).

Страх Господній, невичерпне джерело сили й благословення, відкритий для чоловіка вдень й вночі. Лінуйте до Бога, і ви зможете бути справжнім лідером для своєї сім'ї!

А. Н.

МЕЖА ТОЛЕРАНТНОСТІ

Проблема ця існувала в усі часи. Але ніколи вона не займала стільки місця в суспільному просторі. Я навіть думаю, що це справа сатани — залучити всіх в цю боротьбу з порожнечою і залишити без уваги головне. Якщо вірити нашим пропагандистам, то весь світ складається з гомосексуалістів, і тільки ми ще бережемо святі рубежі. Найстрашніше в цьому процесі те, що світська влада почала керувати церквами, а церкви послужливо підтримують беззаконня влади. І вже не розбереш, де рука влади, а де — церкви. Де інтереси Небесного Царя, а де — інтереси царя земного.

Підаючись на ці хитрощі сатани, ми сповнюємось почуттям праведного гніву, забуваючи при цьому, що «гнів людський не чинить правди Божої» (Як. 1:20).

Звернімося до Святого Писання і спробуємо побачити дію Божу у світі, де нема жодного праведного. Ось повеління Бога народу, що йшов пустинею в землю, яку Він їм обіцяв: «А з насіння свого не даси на жертву Молохові — і не зневажиш Імені Бога свого. Я — Господь! А з чоловіком не будеш лежати як з жінкою — гідота воно! І з жодною худобиною не зляжешся, щоб не стати нею нечистим. І жінка не стане перед худобиною на злягання — це паскудство! Не занечишуйтеся тим усім, бо всім тим занечищені ті люди, яких Я виганяю перед вами. І стала нечиста та земля, і Я полічив на ній її гріх, — і та земля виригнула мешканців своїх!» (3 М. 18:21-25). Як бачимо, народи, що жили в давнину в тій місцевості, практикували сексуальну свободу. Це відступи диявола, світ такий, але ти не будь таким!

Молох став узагальнюючою назвою всіх поганських божеств, яким служили розбещені племена того часу і яким вони приносили своїх дітей в жертву. Треба визнати, що кожна людина, яка живе в непослуху Богові, живе в цьому просторі гріха і смерті. Кожен, хто не служить Богові, служить Молоху. Навіть якщо він гетеросексуал. І своїх дітей, навіть якщо годую їх найякіснішою їжею, він віддає в жертву Молохові, бо й сам служить йому. Саме тому Христос і сказав: «Хто не зо Мною, той супроти Мене, і хто не збирає зо Мною, той розкидає» (Мт. 12:30).

Це не фігуральний вислів. Це точне визначення духовного протистояння. Влада диявола проявлялася в епізоді спокушання Христа в пустині: «Я дам Тобі всю цю владу та їхню славу, бо мені це передане, і я даю, кому хочу, її. Тож коли Ти поклонись передо мною, то все буде Твоє!» (Лк. 4:6-7). Христос відповів чітко й безкомпромісно: «Написано: Господеві Богові своєму вклоняться і служи Одному Йому!» (Лк. 4:8).

Зло проти добра. Сила зла проти сили любові. Хто перемаже? Писання стверджує: зло не перемагається злом. Зло перемагається добром. Тому що коли добро бореться зі злом, воно стає злом. Так було не раз в історії християнства. Коли Церква втратила першу любов, тобто беззавітну відданість Господу, Господь «зрушив світільник церкви», і настала темрява. Усі спроби очиститися за допомогою воєнних дій, відомих як хрестові походи, тільки ускладнили становище. Вогнища

інквізиції як найвище вираження боротьби за святую істину насправді виявилися пекельним полум'ям, у вогні котрого знищувалась любов. Бог закликає до покаяння, а не до війни. Бог закликає до святості, до відокремлення від світу. Наша перемога — в абсолютній надії на Господа і стовідсотковій вірності Його Слову.

Повернімся, однак, до нашої теми. Апостол Павло говорить: «Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навіки, амінь. Через це Бог їх видав на пожадливість ганебну — бо їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, позоставивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові» (Рим. 1:25-27).

По суті, Павло розкриває сутність релігії Молоха, чітко проводячи лінію, яка розділяє смерть і життя. Поклоніння ідолам, поклоніння пристрастям прирікають людину на огидне зло. Наша безпечність і оманливе поняття благодаті вводять нас в ступор. Якщо Бог — це любов, то чому стільки горя, чому стільки зла — запитує спокушена лукавим людиною. Тому, що людина поклоняється ідолам замість Творцю. Бог не тільки любов. Бог справедливий, Бог святий! До святості і справедливості Бог закликає і нас.

«А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернутий — щоб чинили непристойне! Вони повні всякої неправди, лукавства, зажерливості, злоби, повні заздрості, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв, обмовники, наклепники, богоненависники, напасники, чваньки, пишні, винахідники зла, неслухняні батькам, нерозумні, зрадники, нелюбовні, немилостиві. Вони знають присуд Божий, що ті, хто чинить таке, варті смерті, а проте не тільки самі чинять, але й хвалять тих, хто робить таке» (Рим. 1:28-32).

Розкриваючи сутність гріховного рабства людини, Павло далі говорить: «Чи ти думаєш, чоловіче, судячи тих, хто чинить таке, а сам робиш саме, — що ти втечеш від суду Божого?» (Рим. 2:3). Ось як! Виступаючи в ролі суворих і святих суддів, ми у своїх очах виглядаємо прекрасно. А як насправді? Читаючи слова святого апостола: «... вони повні всякої неправди, лукавства, зажерливості, злоби, повні заздрості, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв», починаєш думати, ніби апостол живе серед нас, ніби нам адресує слова звинувачення. Але ми, захоплені боротьбою з грішниками, зовсім не помічаємо, як наш дім заповнили огидні пристрасті, а совість мовчить...

У Євангелії читаємо один повчальний епізод. «І сталося, коли дні вознесення Його наближались, Він постановив піти в Єрусалим. І Він посланців вислав перед Собою. І пішли вони та й прибули до села самарянського, щоб ночівлю йому приготувати. А ті не прийняли Його, бо йшов Він у напрямі Єрусалиму. Як побачили ж те учні Яків й Іван, то сказали: «Господи, — хочеш, то ми скажемо, «щоб огонь зійшов з неба та винищить їх, як і Ілля був зробив». А Він обернувся до них, їм докорив та й сказав: «Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасати!» І пішли вони в інше село» (Лк. 9:51-56).

Очевидно, жителі самарянського села перебували в конфронтації з жителями Єрусалима. А ті відплачували їм такою ж монетою. І учні Ісуса в ревності святій загорілись бажанням спалити невірних. Христос зупинив їх. Він відкрив суть того, що сталося, а найголовніше — відкрив смисл і ціль Свого приходу у світ.

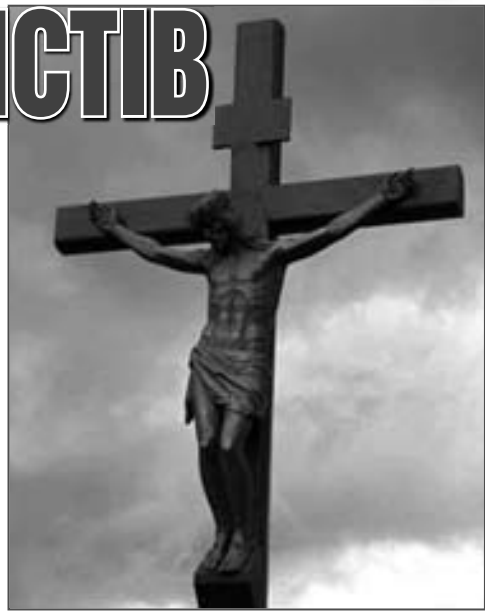
По-перше, Він сказав: зупиніться, не руйнуйте, не спалюйте, не вбивайте. «Злодій тільки на те закрадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10).

По-друге, Він сказав: «Ви не знаєте, якого ви духа». Це коротке слово сьогодні забуде. То хто ми? Христос про Себе сказав словами пророка: «На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим визволення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання» (Лк. 4:18-19).

По-третє, Він сказав: «Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасати!». Якщо ми справді народилися від Духа Святого і стали Його дітьми, то Його місія стає нашою місією. Не губити, а спасати! Як тут не згадати слова Ісуса Христа: «То не ваша справа — знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй. Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:7-8).

Тому свято бережімо себе в правді Слова і в силі Духа Святого, щоб виконувати Велике Доручення свого Спасителя.

ХРЕСТ ХРИСТІВ

«А я, як прийшов до вас, браття, не прийшов вам звіщати про Боже свідцтво з добірною мовою або мудрістю, бо я надумавсь нічого між вами не знати, крім Ісуса Христа, і Того розп'ятого... І я в вас був у немочі, і в страху, і в великій тремтінні. І слово моє й моя проповідь — не в словах переконливих людської мудрости, але в доказі духа та сили, щоб була віра ваша не в мудрості людській, а в силі Божій!» (1 Кор. 2:1-5).

«Бо Христос не послав мене, щоб христити, а звіщати Євангелію, і то не в мудрості слова, щоб безсилим не став хрест Христа. Бо ж слово про хреста тим, що гинуть, — то глупота, а для нас, що спасаємось, — сила Божа! Бо написано: «Я погублю мудрість премудрих, а розум розумних відкину!» Де мудрість? Де книжники? Де дослідувач віку цього? Хіба Бог мудрість світу цього не змінив на глупоту? Через те ж, що світ мудрістю не зрозумів Бога в мудрості Божій, то Богові вгодно було спасти віруючих через дурість проповіді. Бо й юдеї жадають ознак, і греки пошукують мудрости, а ми проповідуємо Христа розп'ятого — для юдеїв згіршення, а для греків — безумство, а для самих покликаних юдеїв та греків — Христа, Божу силу та Божу мудрість! Бо Боже й немудре — розумніше воно від людей, а Боже немічне — сильніше воно від людей!» (1 Кор. 1:17-25).

Чим для нас є слово про хрест? Хрест — це єдине місце на землі, де люди дозволили Богові перебувати. Для себе вони знайшли багато місць, вони заповнили всю землю своїми містами, добралами до місяця і до Антарктиди. Думки людей — також скрізь і всюди. Людина багато може. Навіть людина невіруюча. Але Богові люди знайшли одне місце, і це місце — Голгофа, хрест Ісуса Христа.

Христос сказав, що ніхто не збирає в Нього життя: «Я Сам від Себе кладу його... Я цю заповідь взяв від Свого Отця» (Ів. 10:18).

Однак апостол Павло писав: «Багато бо хто, що про них я вам часто казав, а тепер говорю навіть плачучи, поводяться, як вороги хреста Христова. Їхній кінець — то загибель, шлунок — їхній бог, а слова — в їхньому соромі... Вони думають тільки про землю!» (Фил. 3:18-19).

Перший ворог хреста Христова — гуманізм. Це бажання зберегти самоповагу грішника, зберегти свою людяність, бажання взяти в Бога, але зберегти себе. Це дуже страшний ворог. Гуманізм говорить: «Живи для себе!». Але Ісус сказав: «Хто хоче зберегти душу свою, той загубить її».

Другий серйозний ворог хреста Христова — ліберальне богослов'я. Коли я кажу: «А я думаю так», «А я цього не пережив», «А мені ще не відкрито, дайте мені зрости», то забуваю, що хрест Христів — це не мораль, де можна вдосконалюватися. Хрест не те, що дає зростати. Хрест кладуть на плечі людини, вона може падати чи не падати, але вона має його нести. Не хочеш — не неси. Але тоді у твоєму житті сповниться слово Христа про те, що багато хто буде шукати — і не знайде. Ніхто не змушує, ніхто не вимагає. Якщо я вірю, то я розп'явся з Христом, і вже не «я» живу, а Він живе в мені.

Ліберальне богослов'я — це не тільки сумнів у Слові Божому, воно перекреслює Слово Боже особистими переживаннями і об'явленнями. Ми можемо йти за Богом 20 чи 30 років і все одно знаходимо щось, чого ми не

розуміємо і не бачили. І, оглядаючись в минуле, чудово розуміємо, що чинили якісь помилки. Але не в цьому справа, а в тому, що або я йду дорогою правди, на якій є життя і на якій нема смерті, або я вибираю іншу дорогу.

Дуже витончений противник хреста Христова — лжехаризматія. І мова не про стрибання чи плескання в долоні. Мова про те, що я привласнив собі всі обітницї незалежно від того, якою дорогою я йду і як живу. Обітницї в мене в кишені, Бог мене благословляє, а всі навколо такі немічні. Так може міркувати лише ворог хреста Христова.

Деякі кажуть, що вони хочуть своє життя присвятити благовістю. Але нас Бог покликав до неба, а не до примноження церков. І з хреста одна дорога — воскресіння із мертвих і небо. Орієнтація одна: збирати скарби на небесах. Багато всього треба робити, але руслом нашого життя повинен бути хрест Христа. Це вузька дорога, у неї дуже сильні вороги. Але саме хрест Ісуса Христа веде нас в небо. Тільки хрест Христів — це дорога правди, і він вимагає віри.

Є ще один хитрий ворог. Коли людина опиняється в безнадійному становищі, вона заспокоює себе: не журися і чекай, коли все зміниться. Це не хрест. Хрест говорить інше: «Живи Ісусом, відкинь себе! Прийми Його любов, вчися любити інших людей». Ісус Христос, коли помирав на хресті, запитував Отця: «Нащо Мене Ти покинув?». Але в ту мить Він також молився: «Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!».

Це для нас єдина можливість жити — коли ми шукаємо Божої допомоги і Божого благословення, коли ми покладаємо на Бога всю свою надію, не робимо інших винними, не шукаємо в інших опори, а шукаємо опори тільки в Ісусі. Горю людині, коли вона робить людину своєю опорою.

Хрест Ісуса Христа — це місце, де посвячують себе Господу, де помирають для себе. З дороги цієї сходити не можна і дуже небезпечно на цю дорогу допускати будь-яких конкурентів. Наприклад: подивися, як Бог когось благословляє, але ж якщо я з Ісусом, Бог повинен і мене благословити. А насправді Бог нікого не повинен, і благословляє Він як хоче і кого хоче. Мені важко, але я намагаюся любити інших людей, я намагаюся жити за Словом, яке Бог мені дав, стараюся виконувати заповіді. Я приходжу до Бога в молитві не тому, що сьогодні мене наповнила сила Духа Святого, а тому, що я на хресті відкріс від цього світу і я йду до Ісуса.

Якщо я щасливий від того, що Ісус за мене помер, і я стою біля хреста Голгофи, хіба щось може спонукати мене рухатися в бік світу, щоб пожити для себе? Тоді лише одного я хочу: зростати в Ісусі! Хочу стати більше схожим на Нього! І благословенний той, для кого в будь-яких обставинах Христос залишиться в центрі життя.

Живи для Ісуса. За будь-яких обставин живи для Ісуса. І Бог тебе благословить, ти будеш непереможною людиною в Господі. Тому що коли ти помер з Ним на хресті, над тобою більше ніхто не має влади.

Р. Ц.

ВІЙНА В УКРАЇНІ

«А що ти скажеш тепер про Україну, брате Сипко? Тепер я скажу, що мені соромно. Я висловлюю повне несприйняття тієї відвертої наклепницької кампанії, яку розгорнули офіційні засоби масової інформації Росії, щоб дискредитувати Україну».

Обманюють про те, що владу в Києві захопили націоналістичні профашистські угруповання. Законно обрана Верховна Рада прийняла рішення про повернення Конституції 2004 року і цілком законно, відповідно до Конституції, приймає свої рішення.

Обманюють про те, що якісь молодчики із західної України загрожують російськомовному населенню східних областей України. Нема жодного факту загрози тим більше факту вчинених насильницьких дій. Введення військ під надуманим приводом і на основі неправдивих прохань від невідомих осіб — це найгрубіша зневага норм міжнародного права.

Роздавання російських паспортів громадянам Укра-

їни — це образа державних законів, зневага норм моралі, цілком хуліганський вчинок. Цим дійством російська влада принижує мільйони росіян, що так і не одержали російського громадянства, очікуючи його по кілька років, проживаючи в Росії і працюючи на благо країни.

Захоплення державних установ в Криму озброєними людьми — це зазіхання на суверенітет України. Росії ніколи не змити ганьбу за таку нахабну брехню і агресію проти братнього народу України. Немає ніяких виправдань насильству. Немає ніяких причин гноблення народу України за допомогою збройних сил Росії. Нема ніякого виправдання збройному вторгненню в Україну. Зупиніться. Ми ще не зціпилися від війни в Чечні. Ми ще не залікували рани Осетії і Абхазії.

Церкви Росії як інститути, що стоять на сторожі духовності, зобов'язані проголосити свою незгоду з брехнею. Церкви Росії зобов'язані зупинити збройний конфлікт. Росія не повинна стати агресором. Надто багато крові пролив наш народ, щоб проливати кров братнього народу України.

Слово Боже проголошує: «Не будь переможений злом, але перемагай зло добром!» (Рим. 12:21).

**Юрій Сипко.
Пастор.**

Росія.

ЗАРЕЄСТРОВАНІ РЕЛІГІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ ЗОБОВ'ЯЗАНІ ПОДАТИ ВІДОМОСТІ ДО ДЕРЖРЕЄСТРУ

Прийнято зміни до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців», які передбачають обов'язкове внесення даних до Єдиного державного реєстру всіх юридичних осіб, зареєстрованих до 1 липня 2004 року – тобто до його створення.

Така вимога міститься в Законі України № 1155-VII, ухваленому парламентом 25 березня 2014 року та підписаному нещодавно, повідомляє Інститут релігійної свободи.

«Усі діючі юридичні особи та фізичні особи – підприємці, створені та зареєстровані до 1 липня 2004 року, відомості про яких не включені до Єдиного державного реєстру, зобов'язані подати державному реєстратору відповідно до вимог статті 19 цього Закону реєстраційну картку для включення відомостей про них до Єдиного державного реєстру. Державний реєстратор після отримання від юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців реєстраційної картки зобов'язаний включити відомості про юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців і видати їм виписку з Єдиного державного реєстру», – зазначено у Законі.

Водночас законодавчі зміни скасували положення Закону України від 01.07.2010 року № 2390-VI, якими надавався один рік для включення до Єдиного держреєстру даних про ті юридичні особи, які досі не пройшли державну реєстрацію.

Скасовані норми передбачали, що з 3 березня 2012 року свідоцтва про реєстрацію таких юридичних осіб втрачають чинність.

Відтак на теперішній час для зареєстрованих релігійних організацій відкрита можливість подання даних про себе до Єдиного державного реєстру, якщо вони це не зробили раніше.

При цьому наразі невідомо, чи будуть застосовані якісь санкції до тих юридичних осіб, які не подадуть ці відомості до Держреєстру у добровільному порядку.

Нагадаємо, що «подвійна» реєстрація релігійних організацій як юридичних осіб обумовлена тим, що спочатку органи у справах релігій реєструють їх статуту відповідно до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», а після цього – державні реєстратори вносять відомості про них до Єдиного державного реєстру.

ІРС.

ІСПИТ НА ДОВІРУ

29 березня «слабша частина» Івано-Франківської церкви ХВС складала своєрідний іспит – іспит на довіру Богові. Бо, з одного боку, так не хочеться втрачати по-справжньому теплий весняний вихідний день, коли можна попрацювати на грядці. А з другого – розумієш, що треба правильно розставляти пріоритети: спершу духовне, потім матеріальне. А обласна жіноча конференція, запланована саме на той день, належить, якраз, до духовної складової життя.

Участь у конференції взяли не всі запрошені, але не будемо вважати, що іспит вони не склали. Адже не завжди

вдається переконати невіруючих членів родини у правильності своїх рішень. А іноді просто необхідно послухатися свого не-

віруючого чоловіка у менш значному, щоб досягти його серця у найважливішому.

Словами привітання конференцію розпочав старший пресвітер церков ХВС Івано-Франківської області єпископ Юрій Веремій. Ведучи сестер до молитви, служитель наголосив, що побожні жінки – це велика сила, і побажав сестрам бути такими, щоб Бог міг вживати кожну для своїх добрих діл.

Основним спікером на конференції була Марія Дранчак – відповідальна за жіноче служіння на Закарпатті. Настанови, повчання зі Святого Писання, особисті свідчення сестри Марії переконали присутніх, що вибір вони зробили правильний – Сам Бог промовляє до їхніх сердець, потішаючи, навчаючи, заохочуючи, зцілюючи. То хіба Він не потурбується про те, щоб усі ми могли вчасно завеснувати і зібрати добрий урожай?

Бог промовляв до нас пророчим словом у молитві, яку звершила команда молитовників на чолі з пастором-євангелістом Геннадієм Ліптугою. Він звертався через слова відповідальної за жіноче служіння на Івано-Франківщині Галини Черняк і Людмили Бендус, через свідчення сестер Марини Грамми і Тетяни Кинів з Закарпаття, Ганни Попідохи з Коломиї, Олени Стрижак з Івано-Франківська, виступи інших учасниць конференції. Проявом Його любові став смачний обід, з любов'ю приготований руками наших господарів.

Зрештою, життя кожної з нас – це свідчення Його безмежного милосердя і незмінної любові. Тож живімо так, щоб не лише радіти Божими милостями, але й тішити Його серце.

КОРОТКОЗОРІСТЬ

Один короткозорий чоловік вважав себе добрим критиком у мистецтві. Якось він із друзями пішов на якусь виставку, але забув удома окуляри.

Розглядаючи картини, наш критик одразу почав їх критикувати. Особливо дісталось одній картині. Чоловік вирішив, що це якийсь невдалий портрет. І він взявся його аналізувати.

– Рамка тут зовсім не адекватна. Людина на картині зображена у звичайній одежі. Та й узагалі, художник зробив велику помилку, вирішивши писати портрет саме цього чоловіка. Це просто жадливий провал...

Він би говорив і далі, але його дружині нарешті вдалося пробраться до нього крізь натовп людей, які з великою

цікавістю слухали його критику. Вона тихо йому сказала: – Дорогий, ти стоїш перед дзеркалом...

Багато наших недоліків, які ми не готові визнати, здаються нам дуже великими, коли ми бачимо їх в інших. Набагато легше думати, що в тебе немає недоліків, аніж визнавати їх.

Тому всім нам варто частіше дивитися в дзеркало, щоб помічати в собі негативні речі, і просити в Бога допомоги, аби позбутися їх.

«Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють. Бо хто слухач слова, а не виконавець, той подібний людині, що риси обличчя свого розглядає у дзеркалі, – бо розгляне себе та й відійде, і зараз забуде, яка вона є. А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробуває, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, – і він буде блаженний у діяннях своїх!» (Як. 1:22-25).

ГРОМАДСЬКА ЦЕРКОВНА РАДА ПРИ МІНОСВІТИ ІНІЦІЮЄ ПОСИЛЕННЯ ДУХОВНО-МОРАЛЬНОЇ СКЛАДОВОЇ У ШКОЛАХ

2 квітня відбулося чергове засідання Громадської ради з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями при Міністерстві освіти і науки України. Було розглянуто питання про викладання предметів духовно-морального спрямування.

мови, викладання предметів етики та християнської етики за рахунок виділених годин.

4. У 7-11 класах підготувати введення в навчальний процес етики та християнської етики.

5. Звернутися до Всеукраїнської Ради Церков та релігійних організацій з пропозицією щодо підготовки звернення до батьківської громади з питань виховання.

6. Передбачити у планах роботи МОН проведення літніх шкіл для методистів і вчителів з християнської етики.

Громадська рада має намір звернутися до керівництва МОН з проханням повернутися до інваріантної складової Типових навчальних планів для загальноосвітніх навчальних закладів предмету «Етика» та як альтернативу – курси духовно-морального спрямування.

Члени Громадської ради прийняли наступні рішення:

1. Звернутися до Міністерства освіти і науки України з приводу повернення до інваріантної складової Типових навчальних планів для загальноосвітніх навчальних закладів предмета «Етика» та як альтернативу – курсів духовно-морального спрямування.

2. Внести пропозицію щодо введення у переліку напрямів спеціальностей для підготовки педагогічних працівників додаткову спеціалізацію «вчитель з християнської етики».

3. Запропонувати ввести у школах, де немає вивчення другої іноземної

Розглядалось також питання про забезпечення підготовки, перепідготовки та вдосконалення викладачів предметів духовно-морального спрямування. Повідомлено про те, що на базі НПУ імені М. П. Драгоманова проводиться підготовка викладачів з етики та християнської етики, а також запропоновано передбачити можливість підготовки випускників духовних навчальних закладів як вчителів християнської етики.

Ухвалено рішення створити робочу групу з числа представників вишів України, у котрих відбувається підготовка фахівців з предметів духовно-морального спрямування, яка б сприяла вирішенню сучасних викликів, пов'язаних з підготовкою та перепідготовкою вчителів курсів духовно-морального спрямування у вищих навчальних закладах країни.

ОСОБЛИВОСТІ РЕГІОНАЛЬНОЇ МОЛИТВИ

Уже більше місяця в центрі Донецька на площі Конституції проходить молитовний марафон «За мир в Україні», в якому беруть участь представники різних Церков і релігійних організацій (РКЦ, УГКЦ, УПЦ КП, протестантських громад та інші).

На сторінці заходу в Фейсбуці організатори підкреслюють, що акція має чисто релігійний характер, і закликають учасників уникати політичних гасел і висловлювань. «Усіх, хто прийде, просимо налаштуватися на годинне молитовне стояння. Проявіть свою любов до України та людей у молитві за мир в Україні», – наголошується у спеціальному фейсбуківському зверненні.

Загальнонаціональної популярності ця молитовна ініціатива набула, насамперед, за рахунок повідомлень про спроби невідомих людей перешкодити її проведенню. 22 березня була обстріляна машина координатора «молитви за Україну», лідера церкви «Асамблея Божя» Сергія Косяка. За його словами, на адресу учасників

акції різні погрози надходили й раніше. Тиждень потому з'явилася інформація про напад на молитовний намет на площі Конституції, де проходить міжконфесійний марафон. А 7 квітня учасники акції повідомили, що невідомі знову скоїли на них напад, скинули прапор України та забрали флешку з християнською музикою...

Помічник куратора намету Михайло Решетников так сказав про ціль молитовного марафону: «Акція почалася 3 березня і проходить щодня з дев'ятої ранку. Тут проводяться загальноцерковні молитви. Щодня ми молимося про те, щоб був мир на нашій землі, щоб не було війни ні з Росією, ні з будь-ким іншим...»

Євген Середа.
Кореспондент РІСУ.

№ 4 (115) Виходить щомісяця
КВІТЕНЬ 2014 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726